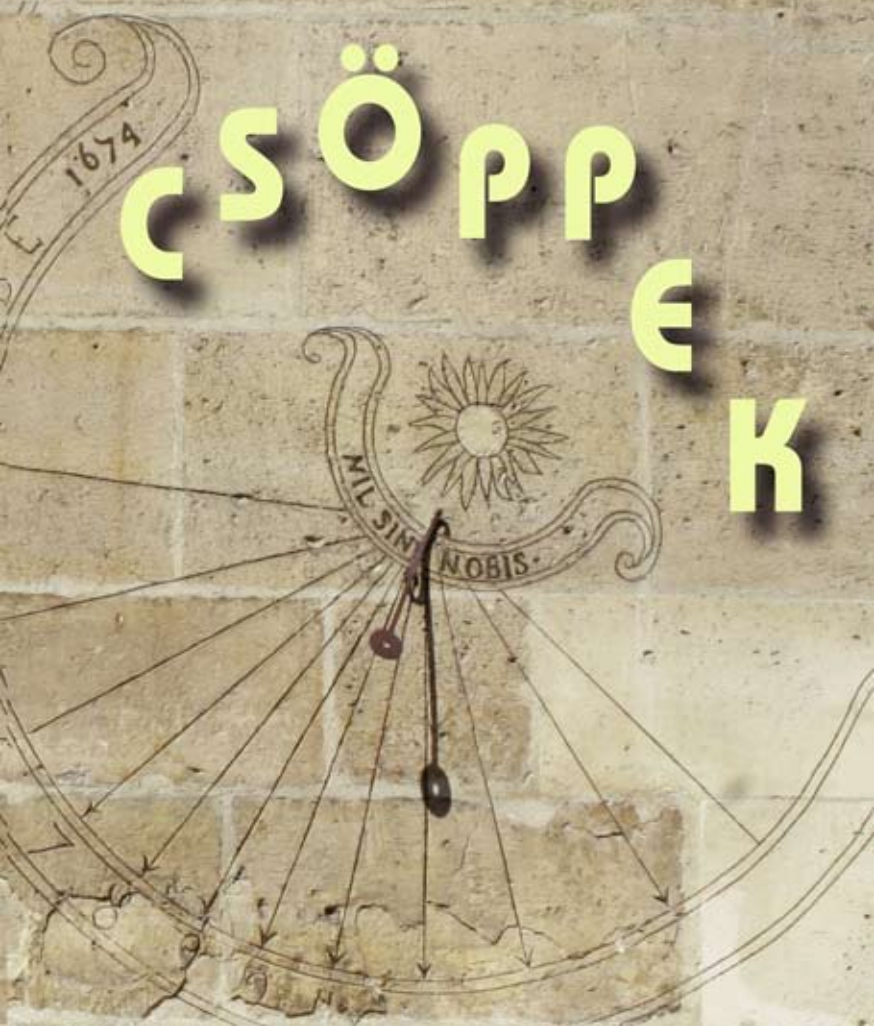

Németh Gabriella

FÉNY
CSÖPP
ÉK

Németh Gabriella

Fénycsöppek

Ajánlom e könyvet szeretett Szüleim,
Keresztanyám, valamint magyartanárom
– Darvas Tibor – emlékének.

Borítógrafika:
Németh Géza

E könyv megjelenéséért köszönetemet fejezem ki
öcsémnek, Németh Gézának, aki e könyv borítójá-
nak tervezése mellett önzetlen anyagi segítségével
is lehetővé tette a kiadást. Továbbá köszönet mind-
azoknak, akik szeretettel, megértéssel, testvéri jó-
akarattal, jó tanáccsal, lelkiileg, emberileg mellettem
állva segítettek, hogy kitaszítottságom, agyonhallga-
tásom, betegségeim, megingásaim ellenére is tiszta
és szabad lélekkel, hittel, alázattal járjak szabott
utamon, szolgálatomat fel nem adva.

Németh Gabriella

Fénycsöpppek

ACCORDIA KIADÓ

Budapest, 2007

TEREMTŐ ISTEN,
Áldd meg e népet,
s e földet,
mit őseink vére öntözött!
virágoztasd föl,
szenteld meg újra,
KI HATALOM VAGY
mindenek fölött!

CSILLAGMEZSGYÉKEN JÁROK ÉJSZAKÁNKÉNT

*Keresztemet újra felveszem,
közel már az Olajfák hegye,
kísérőm is egyre kevesebb.
Ennyi kín után könnyű lesz a szó:
B e v é g e z t e t t .*

*csillagmezsgyéken járok
éjszakánként*

nappal a csillag néma
és vakon világol

lebegek magányom csillagkörein
távol a világtól

bár néha még élek néma az ének
elvisz a Távól

elárvult madár csillagmezsgyéken
minek téblábol?

ki látja ki hallja –
madártestét ha takarja fátyol?

és mégis mégis fénybeszótt madár Ő
bukdácsoló furcsa fénymadár

éjszakánként
csillagkörök mezsgyéin világol

és dalolni konokul visszajár

HANGVILLAJAJ

*A feltámadás hajnala ez – húsvéti fagy.
Halott tulipánok hadserege a kertben.*

a vers születése

ha tisztán szól
ha kicsendül minden zajból
egyetlen hang egyetlen szó
lehet minden – lehet vers is
egyetlen pillanat vagy végtelen idő
időtlen idő idő nélkülisége
érzelem és értelem
mag és gyökér
fény és talaj
íme a vers –
hangvillajaj

felírtalak

égre mezőre fellegekre
virágra fákra tengerekre
éjre hajnalra szürkületre
csillagokra gyulladó fényre
tükrömre homlokomra
macskám okos szemébe
magányomra gyermekségemre
tétlenségemre dolgaimra
kinyíló szép színekre
holnapomra és jelenemre
hogymindenben Rád ismerjek
neveden ha szólítalak
ÉDES

vágy

hangod nyárfái hajladoznak
susognak levelei
vásznaink pirosodnak
parányi sejtek osztódnak burjánzanak
szemünk táguló plazmatelep
fehér szakállú hercegek burkolnak paplanukba

fagyott hó alatt kisarjad a mag –
Magam vagyok Veled – Velem Te is Magad

izmosodik nyers szénaillat...

ez hát a pillanat –
egymásban megsemmisülni

ki ismeri a szerelmet?

szeretlek	– mondta a Nap és ráhunyorított a felhőre
én is	– mondta a felhő és betakarta a Napot
eső lesz	– mondta az ember ahogy az égre nézett
vihar lesz	– mondta az asszony és ránevetett az emberre
villámlik	– vakkantotta a kutya és bebújt az ólba

- dörög – nyüzsögték a hangyák és
előmásztak a földből
- unlak – mondta a Nap és elfordult
a felhőtől
- durva disznó – dörögte a felhő és sírni kezdett
esik – dünnyögte az ember és bement
a házba
- szakad – kiáltotta az asszony és futott
a csibék után
- éppen most? – visította egy hölgy az utcán
éppen most – dünnyögte a férfi és behúzta
a hölgyet a kapu alá

ősz hangulat

Avaros ősz van,
szürkülő estjén
sokszínű levél
egyre hull.
Egy csendes bánat
szegődött mellém
és kitart nálam
makacsul.

Szemben a cserjést
ha szél legyinti,
halk suttogással
megremeg,
a távolban egy
kidőlt fa inti

halálra azt, ki
erre megy.

Körös fodrában
fehéren úsznak
messzi tájról jött
fellegek,
lovak lesznek
gondolatimnak,
felülök egyre,
s elmegyek.

Felülről látom
kis házak füstjét,
a tarka lombú
bokrokat,
a lemenő Nap
félénken szór szét
fejükre vörös
sugarat.

Szép az ősz lelke.
Sápadt fény lobban
ködben esengve –
holnapom.
Tűzragyogású
szívem míg dobban,
lázás sorsomat
vállalom.

Dávid imája

Uram! varázsold elém
játsszótársamat Dorkát
– a pajkos kis lovat
hogy nyerítve hátára kapjon ismét
és röptsen réten sziken át
Uram! adj magas hegyeket
és szakadécai fölé hidakat
add hogy lovam sörénye lobogva
ölelje ráhajló arcomat
amíg átszáguldok az utolsón is
és Uram akkor ott
add vissza régi parittyámat
– tudod a gyermekkorit
amit a kispadláson rejtettem el –
és add vissza kavicsaimat
amiket akkor nem lőttem ki
parittyámból...

Majd szólj rám Uram!
hogy az utolsót őrizzem meg
– önmagamnak

egy szál orchideához

Új hazád áttetsző műanyag doboz
parányi üvegcsében néhány cseppnyi víz
– tápláló talajod

szirmaidon a fáradt mosoly
felnevelő anyád után vágyakozó
ős-pentaton
mégis milyen színekben mutatod magad!
Pedig te is tudod a véget:
hiába töltöm újra naponta üvegcsédet
itt sorvadsz el
Mégis virulsz?
Mégis a tavaszt hordod?
Érdemtelennek érdeemesnek magadat mégis osztod?
S nem méred miként?!

Bizonyosságom Rabvirága!
– ha téged
dobozodból kivennélek
meggyorsítanám halálod

megkettőzve – megháromszorozva

mióta ülök itt kuporogva
e kopott gyermekheverőn
kuckómban? – nem tudom

a lelkem ott egy távolodó vonaton – fiamnál
a lelkem ott egy láztól párás szobában – nálad
háromszorozva így vagyok
ott meg ott – és mégis itt

így vagyok itt – a semmi
kicsinyke porszem mit letöröl

egy takarító kéz
szellő elsöpör...

így vagyok ott a vonaton Fiammal
és ott a szobában Veled
hegygerinc hegycsúcs fény meleg
így vagyok – s hiszem még lehetek
megtartó erő gyermekeit óvó
cselekvő önzetlen szeretet

fényképeket nézegetve

itt Anyámra hasonlítok
itt Apámra
itt meg Nagyanyámra

itt a gyomai házra a nádtetőre a kerek kútra
itt a Siratóra a Körösre erdőre a ligeti tölgyre
itt meg Péterre a gólyamadárra
– aki kéményünkön költött évről évre –
itt meg hasonlítok az útmenti keresztre
itt a verebekre – akik Krisztus fején vertek víg tanyát
itt egy kézre széles mozdulatra
itt meg a porra – amely kirajzolta mezítlábam nyomát

mi minden volt azóta!

mennyi vihar hány lehullt esőcsepp
ledőlt szobrok falak csorbult ország nemzet

hány sírásba görbült éjszaka
csillaghullásos augusztus
karácsonyfás Jézuska-ünnep
sárba taposott ősz
harsonás tavasz

kitaszítottságomból futottam volna hányszor!
nem tehettem
– e csorbult kövek közé gyökereztem
kitépni innen hogy lehetne.

a Tétlen Idő

megroskadt falak pókhálós romok
elgazosodott kert a romok között
a gazos sűrűségben a Csönd

a tétlen idő denevérei
vakon csapkodnak megvadulva
a percek elárvult romok üregei

árnyékba barnult a szélsöpörte Föld
széteső penész porlik a fák odvában
hínáros a gyöngybuborékos hegyi patak

fehér húsú pizstrángok sárba fúlnak
fű tövén pillogó gyík lapulva menekülne
sziszegő kígyó tekeredik fára kőre..

a fatornyos ház

szerettem volna látni
belsejét is!

álmaimban beszöktem szobáiba
bebarangoltam termeit...

gyertyák fénye játszott az üvegajtón
léptek szisszentek a szőnyegen
a zongorán még dúdolt a leütött húr
könyvek sárgult lapjai neszezték
– lágy szellő simogatta homlokomat

álmaimban bejártam kertjét...

rózsalugas volt a kőkerítés
harmatcsöpp rezgett a rózsaszirmon
fűszőnyeg simult talpam alá
ahogy jártam a kerti úton
bukszusbokrok mutatták mély zöldjüket
a kerekas kút mellett a birsalmafa
hamvas gyümölcsét kínálhatta
a tornác előtt a szőlőlugas
a háztetőig futtatva fel
a szőlőfürtök sötétkéék gyöngyszemei
mint menyecskék ha körbefogózva
csípőjüket riszálják lágy zenére
kínálták ringva érett húsukat

amikor igazán a kertbe léptem
a rég volt sétányokon elvadult

bozótok állták utamat
összefonódott indák tapadtak karjaimra
ágaik között pókháló feszült
szálain kiszáradt legyek ringtak...
sárgult kavicsokon lépkedtem
csaláncsípéses lábaimmal
siklók kúsztak a bokrok tövében
mozdulatomra szertefutottak
és ijedten pillogó gyíkok lapultak
a megrepedezett kövek között

amikor igazán a fatornyos házba léptem
és igazán megláttam belsejét is
– üres volt
romok halmaza
széthullt penészes deszkatemető
denevértanya
por por por mindenütt
fent pókháló-lepedő
lent rozsdavirágos vasak
felsírt a sarokban a zongora
vinnyogó fals hangon jajgatott
szétmállt könyvek lapjai sziszegtek hozzá
valamiféle szörnyű hangzatot
őrült kakofónia!
menekültem
rémületemben nem találtam
a gazzal benőtt kőkaput
előttem romos kőfal
tetején viruló ecetfa
gyökereibe kapaszkodva

tornáztam fel magam
a romokra
visszanéztem...
álmaim fatornyos háza
fogatlan fekete ablakaival
ásítva integetett
a korhadtt penészes ajtók lengve
nyikorogtak utánam

döglegyek gyászzene zsongása közben
bánat-görnyedtté szoborulva
búcsúztam el gyermekkorom
fatornyos házától.

kavicsmuzsika

hogyne óvnám ezt a dalt
ezt a kavicsból fakadó
e rég felejtett kőzenét

hogyne óvnám ezt a dalt
ezt az ágak közt susogó
esők utáni lombzenét

hogyne óvnám ezt a dalt
ezt a csontomat szaggató
fel-felröptető dobzenét

hogyne óvnám ezt a dalt
e rozsdás őszben aranyló
zengő jajongó fényesést

nem tudok beszélni

Kinek beszéljek?

talán a fülnek – hogy a szavakat meghallja –
fül nincs

homlok sincs

a szívnek – hogy gyorsulva verjen –
szív nincs

és öl sincs – hogy szívet teremjen –
öl sincs

Kinek beszéljek?

a késeknek
a hideg pengeéleknek
a gépeknek
a fényes isteneknek

onnan kinyúl egy kar – megfog
onnan mozdul egy láb – letapos
onnan feltör egy kacaj – elnémít

nem tudok beszélni

csak kiáltok

párbeszéd magammal

látod barátom!
kezemen az erek
a fehér bőr alatt
dudoros kötelek

megöregedtünk!
villámos fiatalságunk
botra görbül már
gerincünk meszes
eves hangunk zördül
még néha-néha
olyankor megáll
egy-egy kisgyerek
fülel – valahol
tücsök cirpeg – mondja

bizony barátom!
oltáros ifjúságom
zöld vetése
beérett már
sárgult kalászeit learatták

ideje jött az őszi mélyszántásnak!
ekém alá humuszos földet hol talállok?

látod barátom
idő szántotta arcom barázdáit
már csak azokat tudom

mélyebbre vágni
– egyre mélyebbre
hogy ki ne áradjanak belőlük

kápolna volt

falak
pókhálós romok
elgazosodott kert a kövek között
a gazos sűrűségben a csönd

kiszáradt a gyöngybuborékos hegyi patak
medrében pizstrángok tetemei

árnyékba borult a szélsöpörte Föld
penész porlik a fák odvában

fal tövén pillogó gyík
lapulva menekülne
sziszegő kígyó tekeredik fára kőre

egykor kápolna volt e gazverte rom
most villámsújtotta tölgy
komor törzsének dől a torony
a harang helyén a denevérek
vakon csapkodnak megvadulva
kőoszlopon kőtorzó
– Kisdédét ölében tartja Mária –
zúzott arcáról perereg
perereg a festék

szárnyakat adtam

bátornak álmodtalak
álmodtam tartást neked
jellemet önbecsülést
amikor képzeletemben
szárnyakat adtam
magamat csaltam
szeretni vágytam
álmodtam társat
megtartó szeretetet

álmodott társamat
arcodba takartam
te legyél – akartam
és hittem is – te vagy

kész voltam halni is miattad
de te halálom is eladtad
mert gyáva vagy
magadat védeni sosem tudó
örökös hazudozó
a „mindent megmagyarázok” apró hőse
akinek barátja sincs
csak ismerőse
pecsétetes papírok rabja
magadnak is csak egy darabja

magam akartam a téged megszépítő
álmodozást
– vállalom összetörten
a lezuhanást

zümmögés

tejüveg gömb
belső oldalán csúszkál egyszárnyú légy
csapdába hullt
megkínzott
külső oldalán másik kereng
mászik a társa felett
egyetlen szárnnyal körbe-körbe

fehér gömbben fekete legyek
tehetetlen zümmögésük fölhasogatja a csöndet
asztallapon ujjak
dobolnak
elégedettek
a körmök alatt feketék a kitépett szárnyak
a körmök fényesek
jól ápoltak
– ragyognak a rájuk hulló fényben

villanyoltás
minden sötét lesz
– az ujjak
– körmök
– a tejüveg gömb
a zümmögés –
a zümmögés fehér lesz

késő vágy

Szerettem volna menni én
távoli tájak útjain
megcsodálni a Himalája
hófödte szúzi csúcsait
ringani tenger sós vizén
ámulva nézni a láthatáron
hogyan öleli a víz az eget
pálmafák lengő törzsét
hegyek sörényét szerettem volna
látni én...
ehelyett ismerős utak
ezerszer járt kockakövein
kopog cipőm...
jó barátok a kockakövek
séta közben rám köszönnek
repedéseikből térképet rajzolnak
lábam elé...

elhagyott sziget a szoba akváriumában
szerelem hely-Pompejije
gyűrődései mozdulatokat őrző rajzok
mélyedései domborulatokat jelző szobrok
hidege lávakitörések
párálló forróságát idézi fel
a hiány őriz itt jelenvoltat. –
de nem a megkövült múltat..
a teremtmény ölelés nyomaiban
a holnapot őrző
furcsa Pompeji ez

akit keresel hogy megtaláld
először azt keresd meg
kit elvesztettél
tegnapi éveidnek manótáncában
magadat!

eddig voltam nélküled is veled
hogyan lesz ezután?
veled leszek és mégis nélküled?

a csend a Csönd ami Veled egybeolvaszt
látni engedi hogyan varázsoltad
fényeddel csillogó gyönggyé
a harmatcseppet
– látni engedi hogyan teremtesz
fényeddel szemünknek csodákat

JEGES IDŐ

*d i d e r e g a s z e l l e m
f á z i k a l e l k e m b e n n e m
n e h é z U r a m b á r á n y o s k é n t
e l a l j a s u l t v i l á g u n k b a n
R á m v i c s o r g ó o r d a s o k k ö z t é l n e m*

szétszakadnak sávosan a fények

hazám ez hol idegenül élek?
körülöttem kábított párducok
és halomba rakott törmelékek
csigák kövek tövises kaktuszok

lehámlik lehull a tört vakolat
fröcsög az agyagos tapadó sár
ragacsos ujjak az ingek alatt
ezernyi vergődő cserebogár

szétszakadnak sávosan a fények
lezúdul ömlik a sárga eső
bóbitás csillagdísze az égnek
szikrázó kéken bukkan elő

sárguló nyálas gipszfigurákkal
mulat a jólét a nyomor táncol
virágpor cifra vaskarikákkal
pirosból vörösre vált a mámor

sziklafal hasad kőlavina hull
a romok között bálványisten áll
mészkő fejjel mereven konokul
földhöz ragadva áldozatra vár

döglött csirizzé vált a némaság
mint időmarta málló kövület
mint láncra fűzött megveszett kutyák
habzó ínyén euroőrület

meddig törik az áttetsző üveg?
a bagoly meddig vakon huhogó?
meddig fehérek a széttört kövek?
meddig isten a pénz az euró?

karácsony jön vásárlási láz van
rabló tolvaj angyalnak öltözött
s a pláza-fényes szárnyasuhogásban
Jézuskát játszanak az ördögök

kapuk elé kirakott kukákban
vackot vetnek a hajléktalanok
jóllakottan fagyhalálra várnak
szájuk szögletén édes nyál csorog

válasz

a jellem próbája a tisztesség
tisztességes viszony a korhoz
amelyben élek –
de mit tesz a jellem
ha a valóság mocska
elviselhetetlen
a józan észnek?

vállalom hogy álmodom
lelkem valóságát megidézem
és nem számít hogy te gazdagon
aranybikád szarvát markolászva
hogyan ítélsz meg –

számomra nem vagy
– ahogy szemednek én is láthatatlan...
nekem javaid csillogása nem a fényem
amíg én álmaim fénykévéjén
aranyágakon énekelek
hiába ítélsz
ítéleteddel magadat nevezed meg

egy szerkesztőhöz

megrémülsz verseimtől?
komor képei taszítanak?

bizony taszító a selyemfátyolba
szótt szépség helyett
időrágta darócot mutogatni!

szóttam én is álmat fellegekbe
festettem színes vonzó képeket
– csakhogy az álom úrhajó volt!

hangom ellen használj füldugót!
képeimet takard el tenyereddel!
s ha a Körúton a hatos villamos
egy esett-kalapos öregasszony fejét
előtted vágja le – lépd keresztül!

érzékeny füled a fékcsikorgást
hallja csak harmonikusan szép zenének!
az elgurult esett-kalapban

lásd csak a tiszta formát!
s édesítsd át karácsonyi
csengő-csilingeléssé
az iszonyat tam-tam zokogását!

esztétizálj barátom ezután is!
nekem akkor is a magam valóságát
a síneket
az öregasszonyt
a félrefordított tekinteteket
az elgurult esett-kis kalap
hiábavaló nyomorúságát
kell elmondanom!

– legfeljebb nem közlöd verseimet
Az a te dolgod!
Ez az enyém!

a láda pillanat csak

kettőzött sorban állnak
– kik ezek?
figyelem lesem a fejeket
rémítenek
sosem volt barátok
bánatbagyulált rokonok
álarcos helybéliek
arctalan idegenek
állnak fegyelmezten
némán

volt társak volt szeretők
fejüket összedugva
nézegetnek
befagyott ablakomra

szorosra húzom derekam a fehér leplet
mezítláb lopakodom a kijáráthoz
idegen suttogások
idegen jajgatások
összerezzenek
kezem hiába rebben
fekete gyászhuszárok
művigyorral csinált báván –
fekete varjak
siratóasszony-jajgatással –

itt valakit temetni akarnak!
én volnék az?
bocsánat – szólok feszengve –
nem szoktam hozzá ekkora ünnepléshez...
s az öltözetem...
legyenek türelemmel
ekkorra ünneplésre nem készültem

az új kormány által fizetett öltöztető
– kezében lila Ady –
melyik mecénásom csúsztotta oda neki? –
előlép megfog letaszít
legszebb ruhámat cibálva rám
faragott fényezett ládába dug
– fekszem lazítok fáradt vagyok
szokatlan nekem ez az ünnep –

szokatlan nekem ez az ünnep!
sírások idegen jajgatások
méltató szavak gajdolások
– visznek valamiféle jó melegbe
bebugyoláltan a fehér ingbe
– hát mégis mégis hazatalálok?
körülvesznek igaz barátok?
mégis mégis a hű szeretők?
mégis-mégis a simogatások?

a deszkatetőt!

itt vannak mind:
fiam és lányom menyem vejem
unokáim a mama kötötte pulóverben
testvéreim szeretők jó barátok
...fátylak arcok és nagykabátok
mekkora ünnep ez itt!
...anyám apám is itt döcög...
mindenki eljött akiket
de sokszor vártam hiába
– micsoda ünnep ez itt!

elnézem őket
akik szeretnek szemükben
felfénylik a könnycsepp
ölelném őket ahogy ők is engem
elnézem őket
akik nem szeretnek
magukat ölelik bárkit is ölelnek
elnézem őket s nem unatkozom

fekszem kibélelt faládámban
önző és hideg vagyok

fölöttem kezet fognak
fejükkel biccentgetnek
sóhajtoznak...

miért nem szólítanak?
nélkülem ünnepelnek?
pedig miattam jöttek!

ha megmozdulnék és felállnék
ládám tetejét lehajítva
állnék mosolyogva
rezzenetlenül mint a tölgyfa
terebélyesednék fölénk lombosodva
állnék hajlíthatatlan törzzsel
– öntöznének-e könnyeikkel
ezek a maszkos fejek?
forrósitának-e mosolyukkal
dédelgetnének-e ölelő karjaikkal?

jobb így
feküdni mozdulatlan...

amikor fává nőttem
elosztogattam minden ágam
gyökereimet levagdosták
törzsemet hasogatták
mennyi fűrész volt mennyi balta!

most mégis ünnepelnek!

félek és fázom és didergek

jobb így!

feküdni mozdulatlan

– a láda pillanat csak –

jeges idő

ébredés-e hideg üvegre nyitni szemem?

és szavaim? – Istenem! – hova hullnak?

festik az üvegeket

és kintről lezuhan rájuk a jeges idő

kőszavak kőkapuin süvít a szél

ablaktalan arcok szakadékába

lezuhan sziklányi szó

nekigyűrűrközik a magányosságra kárhoztatott

a kettéhasadó időnek

csak hogy szétzúzza a csendet

csak hogy kikovácsolja magából

a kétségbeesés hangjait

csak hogy a kettéhasadó idő egységét

tudatában újra megtalálja

hogy a kétségbeesés hangjain túl

a Belső Hangot tisztán hallja ismét

hamu és parázs

pattog és sziszeg a parázs
tűz-kérges buta akarás
belül fakuló lomhaság
ágtatlan ég égetlen ág

hogya én hevemmel hamvadok
nem vagyok tűz mert tűz vagyok
nem vagyok láng mert lobogok
és nem fogyok mert elfogyok

az izzó semmiben ragyog
örömös kedvben fellobog
szikrázó büszke és konok
– nézd éj-sötétben is vagyok!

a hamu szól szép szelíden:
nekem is volt büszkeségem
parázs voltam egykor én is
egykor én is lánggal égtem

tele voltam én is tűzzel
fájón izzó tűzzel éltem
– fiatalos feszülésem
hitem volt nem dicsekvésem

a parázs már győzelmi tánc
– kihúlt fejed szürke pernye!
szól a hamu meglebegve:
te nem égsz el – szerelemre

tiszta lángra nem születél
izzásodhoz hűtlen lettél
rostjaid mind elrothadnak
üszkösödhetsz majd magadnak

most lángnyelvet ölt a parázs
fellángoló kacagása
hamut elűző lobogás
– te pernye lettél semmi más!

zápor szakad eső-patak
véget vet a kérdésnek
a parázs rí sisteregve
üszöggé lett izzó teste

szól a hamu szomorúan:
dicsekvésed – ugye mondtam? –
fölösleges mert ennyi csak
kérészélet egy pillanat

hiúságod lobogása
áगतlan ég égetlen ág
így soha nem lehet tiéd
ezüstté égett tisztaság

a sírás nyugalma

sírni kellene most!

tenyerembe szorítom homlokomat
ujjaim tapogatják az erek lüktetését

ez a fájdalom!
hegyé szakadékká válik átjár szétfeszít
ez a fájdalom!
öntudatlanra inni magam!
zuhanni gyógyszeres kábulatba!
– felállni sem –
...ez a tam-tam ez a dobpergésszerű tam-tam
bennem iszonyú mélyről szívverésen túlról
állati hangon!
hegyé nő tűzhányóvá
a szavak lávája tüzesen ömlik
keményedik kővé
zuhanó sziklái gyomrom tájékán
zsibbadok
sziklákról lepattogó szilánkok idegeimben
most!
könnyeim kiszáradtak forró párájuk ólomszürke
– már csak a tárgyak körvonalai –
a végső kín ez
 a szétfeszítő az összezsugorító fájdalomé
elviselhetetlen!
dagálykor áradó víz – ...nő bennem
feltartóztathatatlanul
elborít, fuldoklom
most!

csöndesül a tam-tam dobpergése
változik a régi kiszámolóra
első versem belém ivódott ritmusára
– kavics voltam
kő voltam

gyökér voltam
gally voltam
– nem tudtam
szétcibáltak karvaly-ujjak
tisztá hangok összeraktak
– nem tudtam
álmodtam álmodtam álmodtam

kavics vagyok
kő vagyok
gyökér vagyok
gally vagyok
csönd vagyok
– álmodok... –

tenyerembe szorítom homlokomat
egy vízcsepp még egy még egy még egy...

kopog a régi kiszámoló kopog a fölfakadó
sírás

az ember is csak állat

az ember néha csak ül csak ül
erőtlen már káromkodásra szeretetre
csak ül tehetetlenül
– sírni szeretne

akaratát a hétfőnek adta
gyermekségét kedddnek

szerdának dobta szerelmét
csütörtök elvette anyját
– de jó is lenne szoknyája ráncai közt sírni! –
péntek elrabolta egészségét
maradék pénzét a szombat vitte el
vasárnap –
vasárnap zötyögnek az autóbuszok
az emberek ölükben bóbiskoló hétköznappal
robognak pihenni
folyó hátán úszik a hétfő
tocsogóban lubickol a kedd
a szerda a homokban álmodozik és leburnul
a csütörtök keveri a kártyát
árnyékba húzódik a péntek
ünnepre vár ahol majd újra
ingyen virslit és sört szopogat
a szombat?
a szombat iszik szétesett autót szerel
szomszéddal asszonnyal perel
a szombat takarít főz mos
lapjára fekteti a házat
kriptának éppen elég
eltemetni a napokat a vasárnapért
a vasárnap zötyög tolong és káromkodik
keletlen lángost eszik amikor megérkezik
végre a hegyre
ünnepi étket hígított sörrel kólával öblíti le
este meg szépen megterít és feltálalja a jövő hetet
abroszra rakja a napokat
ellátja felirattal gyártási és szavatossági idővel
a konzervnyitót

Istenem a konzervnyitót ki látta?
a családfő késpengével feszegeti a dobozokat
a hétfőt a keddet a szerdát a csütörtököt
a pénteket a szombatot
– ha végiggondolom az ember is csak állat
lenyalja magáról a napokat
tányérhoz ül vackába tér pihenni... –
– csak sírni szeretne néha

válaszok gonoszságodra

– és megszületnek a gondolatok
bélyeget süt rájuk az érzékenység
– ez a tüzes fogó

csak tisztán tudok élni
vívni csak magamhoz méltó ellenféllel

gyűlölöm aki vigyorogva üt övön alul
ököl és hazugság nekem méltatlan ellenfelek
szerettelek
már csak szellememmel és érzékenységgemmel
rendelkezem

keresd a kitalált bizonyítékokat ellenem!
keresd a magyarázatokat tisztátalan tetteidre
önmagad megnyugtatósára!

nekem nincs szükségem
sem bizonyítékokra sem magyarázatokra

nekem magamra van szükségem
magamat pedig nem adom
– sokszor már majdnem elvettél önmagamtól

hitből és akaratból fontam kerítést magam köré
azt hittem átszakíthatatlan
átláthatatlan kerítést
de te bevigyorogtál rajta
kapuit felkutattad
– sokszor én magam nyitottam ki azokat
dörömbölésedre –
nyomodban kiszáradt a fű a virág
letiportál mindent
hogy magadhoz formázd
hogy egyenlővé tedd saját világoddal

a szépség újra és újra kihajtott
te újra és újra letiportad
szétverted kicsépelte
– ököllel torokkal nyelvvel lábbal

most gyökerestől akarod kitépni és nekem
– hogy virágaimat megmentsem
és pázsitot neveljek a letiprott fűből –
gátat kell emelnem ellened
szilárdabbat áttörhetetlenebbet
áthatolhatatlanabbat

megnövesztettem körmeimet
behegesítettem sebeimet
kipirosítottam arcomat

izmokkal párnáztam csontjaimat
felszárítottam könnyeimet
– hogy együtt hajladozzam gyermekeimmel –
megerősödve és megerősítve őket is
bennünket már nem lehet legyőzni
ököllel hazugsággal gyűlölettel

bennünket csak megnyerni lehet
mi csak szövetségesek lehetünk
szépséghez tisztasághoz
feszülő izmokhoz fényhez
szavakhoz amiket az értelem fogalmaz
igaz érzelemhez túlérzékenységhez
akarathoz összefogáshoz a bajban
ragyogáshoz az örömben
elernyedéshez a nyugalomban

te nem az ilyen megnyerésre születél
elégedj hát meg a hozzád hasonlóakkal
és ne akarj bennünket
– mint vércse a gyenge áldozatot –
szabad prédaként széttépni vagy
– mint a pók a hálójába került bogarakat –
vérünket kiszíva kiszárítani
hogy halottan könnyűvé válton
ringathass gyilkos hálódban

évekig tartottál félelemben

pedig csak úgy lehet embernek megmaradni
ha tetteinket nem a félelem
de a szeretet a hit igazgatja

egyéniségünket feladni – a legszörnyűbb halál
lelki erkölcsi halál –
a személyiség bélpoklossága

kerítést emeltem magam köré
pedig magam is kerítés voltam
a te kerítésed
megsokszorozódva a félelemben
hogy eltakarjalak minden elől
hogy védjelek a rossztól
az égési sebektől
és én égtem meg
engem értek az ostorcsapások
és te fogtad azt az ostort
sokszor te voltál az az ostor

méltatlan élet ez
egy idegen égitesten
ahol csak mérgező levegő van
ahol kipusztulnak az élőlények
ahol csak szkafander óv meg a gyors pusztulástól
ahol az egyetlen lehetőség az életben maradásra
– a menekülés

kilépek hát kerítés magamból
hogy önmagam lehessen ismét

élni magunkhoz méltóan!
te ebben nem társam de ellenségem voltál
ellenség – aki ellen még harcolni sem tudtam
mert van harc ami megalázóbb a hallgatásnál
– és van hallgatás ami több mint a harc

fut az élet

amikor nincs már szeretet
amikor minden elveszett
messze tőled a két gyerek
sebzik őket is fegyverek

távol élnek az unokák
hiába kötnél kis ruhát
fel sem vennék nem hordanák
rád omlik az eltett kabát

hiába írsz prózát verset
messze már az életherceg
nem kell a könyv van internet
nem kell lélek a hit pereg

nem kell ember csak rabszolga
szereteted szíved dolga
nem kell a szív elrobogva
fut az élet fut sehova

fut az élet fut a véghez
közönyhöz vak szenvedélyhez
pénzt imádó gyűlölethez
Atlantiszhoz özönvízhez

hol vannak most a nagyszülők
a kérges tenyerű bölcselők
az unokáknak fényt szövők
akik még álmodnak jövőt!?

Istenem fogd kézen őket!
támassz bennük új erőket!

harangzúgás-ébresztőnek

az életem ellobban lassan
magamban bízni már gyér a fény
elvágtattak mellettem a lovak
nyeregbe szálltak sorra társaim

öngyilkos bálnák haldokolnak
mementóul az utókornak
ha lesz utókor
ha valahol
föld alá bújva még marad
földi lény ki ismer szavakat

nem akarok hadakozni senkivel sem
sem félni sem védekezni
sem ütni sem megijedni
nem akarok én gyötörni
sem torolni sem könyökölni
nem akarok én már mást
csak énekelni
szárnyszegetten
énekelve felröpülni

óvtam magamat hat napon át
hogy a hetediken felvágjam ereimet
oktalan hitetleneknek áldozatul

* * *

hamuhullató nappalok
csillagszóró éjek –
hatvankét évnyi tegnapom...
élek! élek... élek?

* * *

lélekenergia ha volt valaha
tetszhalott álmát alussza most
minden a pénz a vagyon a test
lélegző hullahegyek tülekednek
futkosnak káromkodnak gyűlölködnek
fényben is fénytelenül dideregnek
elveszett részei az egésznek...

* * *

a kínok évadja beköszöntött
hiánytűző emlékeket
dédelgetek helyettetek
álomtalan éjszakákon
őrizgetem szemeteket

* * *

e marék hamut
zálogul hagyom
magamért

* * *

csöndem a föld csöndje
a lemerülő kőé
hátukra fordult halak csöndje
a csöndem –
magam magammal hadakozom?
a földdel hadakoznak
földből hasadó repedések?
repedéseivel hadakozik a föld
hogy újra összeforrjon?
ki felelhet a föld hiányának?
ki kérdezhet rá a repedésekre?

* * *

hallgatok
reggel óta így hallgatok
hallgatjuk egymást
és nem értünk belőle semmit

* * *

futnak velem a lépcsők
hova visznek,
mélybe?
magasba?

* * *

ragyogj be engem égi Nap,
arany fényeddel melegíts!
túl régóta didergek
ezüst fényében a Holdnak

* * *

akkor az éjszakában
pici szobánkban
színek zenéltek
idegen fülnek néma karének –
piruló hamvas emlék
utánad mennék
visszahoználak
jelennek
még egyszer valóságnak

egyetlen percig
a múlt időt megkötöztük
egyetlen percig
a teljességet kísértettük
egyetlen percig
a tisztaságban mártóztunk meg
két istenség
egyetlen percig azok voltunk

az lesz a legnehezebb
elhagyni kőtestemet
repedéseimen át
kiszökni a térbe
az lesz a leggyönyörűbb
kövült tudómból kiszakadva
lélegezni

magamból kötél – földhöz kötve
magamból szárny – felröpítve
magamból csönd – elnémítva
magamból kagyló – iszapban fuldokolva

gondolataidat
minden tettedet
gyümölcsfaként
magadnak ülteted
kívánom teremjen bőségesen!
minden gyümölcse legyen tiéd!
élvezd zamatát!
ízleld férgesét!

míg éjszakánként visszajár ki elment
ébreszteni fásult szíveket
a temetőbe sírni jár az élő
és aludni a lelkiismeret
furcsa álmom mégis igaz volt:
holtabb aki élő
előbb aki holt

csak annyi teret
hogy szivárványbuborékból
kiléphessek a fényre!
csak annyi éjszakát
hogy árnyékom beleférjen!
csak annyi szabadságot
hogy íróasztalom fiókját
kiürítsem!

egy doboz gyufám legyen legalább!
hogy az emberség temetésén
elégethessem dolgaimat!
szavaimon ne hízzanak
csámcsogva ne zabálják fel
a disznók!

belülről árad bennem a tenger
vagy belémfojtom
vagy belefulladok...

elszántan járok
minden lépés a legutolsó
mögöttem talpam nyoma – rajzos életem
előttem rajzolatlan a végtelen

tetteim földszagúak
könnyeim esőcseppek
nevetésem napragyogású
a Pillanatok belőlem cseperednek

szememre húzlak – altass!
karomba veszlek – nyugtass!
magam kitárom – ölj meg!
fénybe takarlak – éltes!

kések pengéjét rejtő kvarc-homok
nap ragyog sárga fövenyen
lefekszem-felkelek naponta
meghalok – élek – létezem...

ember vagyok költő és anya
szabott utam félek túl rövid
lélegzésem szavak verssorok
talán felfénylő csillagok
lesznek egyszer e sivatag fölött
ahol magam is homokszem vagyok

szembeszegülve hóval faggyal
egy szál talicskám nyikorog
kereke vasbilincsbe verve
korhadtan is konokul forog
csikorog – de állja a fagyot

nézem a gyertya lángját
eggyé váltam a fénnel
a fogyó gyertya lényegével
itt is érvényes a hármas egység

őrzöm a délibábot
szivárványt álmodva a szürke égre
mint színes hatalmas képernyőre
álmaimat rá kivetítem

ha hajnalonként kiülök a harmatos fűre
a tücskök ölembe kéredzkednek muzsikálni
ha szellő suhan lágyan fölöttem
a fűszálak nekem lejtnek
kecsesen édes táncot

nézem a Dunát ahogy
korhadt farönköt vonszol az éjszakában
tarajos szürke habok járák
öntelten kérész-táncukat
a rönk nyomában

mélység mocsarára már nem figyelek
sugárözönben énekelek

vágyom múltból jövőből életem kiemelni
nevemet magamat felejteni
szívemet kinyitva – fölrepülni

hullámszik bennem a fájdalom
lecsöndesül majd újra árad
lelkem békéjét hol találom?
jöhetne már a csöndes bánat!

a fölösleges szavak mint
aranymosáskor szitából a homok
 úgy hullanak
az aranyrögöt – varázsszavamat
ha meglelem
megértem-e majd mit jelent?

KIMONDHATATLAN

*Istenem, ölelj meg engem!
Segíts hogy öleléseidet
V i s s z a ö l e l j e m !*

kimondhatatlanul

hol Az A Szó?
keresem – nem találom

Azt a Szót nem tudom kimondani
amit szívem ver
szereteteddel csordultig
szakadatlan

becézlek gondolattal
becézlek mozdulattal
becézlek pillantással
becézlek... – szótalannul

Édesanyám!

mert Az a Szó kimondva vértelen lesz
mert Az a Szó kimondva súlytalan lesz
mert Az a Szó kimondva már nem ugyanaz

érted perlekedő

Te hetvenöt éves Vén Kamasz!

hiába mondom mindig ugyanazt:
– Apu ne igyál!

féltésem fölém nő lassan
ahogy Anyám „értetlen” Téged Szerető
– válok én is ugyanúgy médiummá

nehéz igazságot elviselnem
bár elfogadtam
csak a szeretet csak féltésed ver bilincsbe
tesz érted perlekedővé
vitatkozva könyörgő tehetetlenné
mert az vagyok – Érted üvöltő néma
hiányodat gyáva elviselni
– pedig tudom Te Németh Jancsi bohó Apám
magadhoz méltón büszkén
barátaiddal koccintgatva
akarsz ez árnyéklétből spiccesen kísértálni

kalapot emelve ujjaddal figyelmezve
visszaszólni kezedben fröccsel
a túlsó partról is
– „tedd le fiam a cigarettát,
tegnap a legjobb barátom lábát amputálták”

szólnék leintesz: – „iszom? na és! nem a te dolgod!”
a Kaszás lehet hogy adna még sok évet
de Napot létezést csak víg baráti kör adhat
én meg nem cserélek évekért életet

üljek köcögve itthon?
fonalat gombolyítsak?
ájulástól féljek?
morigyak? dohogjak?
mormoljam hogy vége?

hát nem!
koncot dobálok a kivénhedt Halálnak

nyilai egyszer úgyis eltalálnak
könyörögjek sírva? félve? nyögve?
emelem poharam vígan az Öregre!
mielőtt eltalál vele parolázom
„hol az a bor?
– tölts nekem kislányom!”

anyám apám ördögi körbe zárva

a kísérleti színház dobozában
korhadó deszkákon ötven éve
játsszák konokul a szerepet
– a szereposztás mindig ugyanaz:
„Apám az önző nagyhatalom
Anyám az áldozat”

csak egyszer lennék én a rendezőjük!
kicserélném a két szerepet
eldobnák akkor az idegen maszkot
és ott állnának ötven év után
meztelen arccal pőrén és sután
szerepük nélkül – elérhetően

akkor – talán – Apám sem vágyna
boros cimborákkal könyöklő kocsmapultra
fájdalomtánca a fáradt idegeknek
Anyám arcában is lassan elcsitulna
és rájuk találna újra a Fény
– kévében ömölne homlokukra...

a korhadt deszkák egyszer leszakadnak
ha tovább játsszák ezt a szerepet
s oly mindegy lesz ki volt a „hóhér”
oly mindegy lesz ki volt az „áldozat”
– két emberélet a Színház dobozában
örökre kísérlet marad...

tanítások

gyermekkorom pacsirtája
– te tanítottál a Dalra

szép szép szép szép három hangja
– te tanítottál a Szóra

hóba dermedt Mackó kutyám
– te tanítottál Hűségre

napos arcú Édesanyám
– te tanítottál a Szépre

zúgolódó Édesapám
– tanítottál Tisztességre

keljfeljancsi ólomlábú
összerugdalt keljfeljancsi
– te tanítottál felállni

lányomnak

veletek álmodtam az éjjel
Zsoltival és Veled
– labibintusban futkároztunk

az üres folyosókon
koppanó futó lépteiteket
és hangotokat
hallottam visszhangzani

falak falak falak
– és hangotok
mint jajdulva
csapódó madarak

vak rémület kötözte lábaimat

kövek sűrűjén át
némán zokogó könnyörgésem gondolatszálain –
angyalszárnyakon szállt a fohász

két kicsi védtelen gyermekem
kivinni innen Istenem
e sötétség kőlabirintjából
add meg nekem!

és nem tudtátok hogy már nem vagyok
üres báb mit lélekmadara otthagytok

fölöttetek imbolygó fénygomolyag
vezet vezet
fekete kőrengeteg összevisszaságából
ki a szabadba
ki a fénybe

a Koronás Koldus

álomban újra és újra visszatér
fején virágokból font koszorú
fölötte fény-glória
hóna latt eladhatatlan rajzai
újságpapírba csomagolva
égszínű szeme vidám
rongyos ruhája mint tépett zászló
soványka testén úgy lebeg
kezeiben göcsörtös faragott botja
– így lépeget

léptei nyomán a megrepedezett sziken
kisarjad a fű éled vadvirág...

megáll rajzol dúdol és nevet
mesél ha köréje gyűlnek ámuló szemű gyerekek
eső után mezítlábas talpa nyoma
méhek madarak itatója
nem félnek tőle!
vállára szállnak ülnek
virágot csipegetnek gyűjtenek nektárt
koronás homlokáról
és a belőle sugárzó fényben fürödnek meg

álomban újra és újra visszatér
a Koronás Koldus
– álomvalóban tükörképem

paradoxon

úgy élj mintha örökké élnél
úgy cselekedj mintha ez lenne
utolsó mozdulatod

Németh Géza képei alá

kövek falak gyűrődések
repedések hiányjelentései
madarak után az arcok...

egy tekintet egy mozdulat
egy tárgy mely nem tárgy már többé
színek formák és fényfalak
– belső egedről megannyi lenyomat
...a lélek mozaikjai
amikből összeáll a kép

...és felragyog

mitől van az hogy képeiden
poklok bugyraiban is
csillagok ölelkeznek!

öregasszony – édesanyám

nagyon egyedül vagyok Anya!

gyere! ölelj át!

mesélj! mint akkor...

emlékszel?

Apával rémülten kaptatok föl

Ő hugommal és velem rohant a lépcsőn

Te öcséimmal...

– és az a vijjogás az a ricsaj még lent is –

a kicsiket álomba cumiztattad

– öcsém száján a tej kicsordult

úgy aludt el... – közben meséltél

nekem a legnagyobbnak a négyévesnek

Hol az a mese Mama?

Neked mondja most farkasmeséit

az arcodat szaggató fájdalom

és tartásában megroppant Apám

ha öcsém vagy én – mert nem bírjuk már

hiányodat elviselni –

melegségért Hozzád futunk

akkor Apa napokon át

zuhogtatja rád a mocskot

idegeid korbácsolja

beteg arcod táncoltatja

örömdet fagynak adja

felfalatja Édesanyám

visszasírom gyermekkorom
öled után áhítozom
– öled egyetlen hazám volt –
kezed után szavad után
simogató meleg után
Öregasszony-Édesanyám

boldogtalan homlokodon
árvaságod glóriája
a szeretet késhegyei
szíved körül...
virágaid dédelgeted
locsolgatod görnyedt háttal
Veronika-kendő rajtad...

látod Apa kutyát is vett
a gyerekeid helyett Mama!
– kiket sorra elriasztott

Te árva Öregasszony-Anyám!
Te ólmos egemnek ma is Szivárványa
nélküled a fény nem keres meg
fáradok nappalaimon árnyak ülnek

kínhalált halok Mama!
ha nem szólhatok hozzád
ha hozzám nincs szavad
ha nem simíthatom meg
dérgyöngyös hajad...

hogyan arcodon a bánat múljon
mily szeretet lángja kéne?

mekkora hő milyen erő
hogy dacolni tudj a téllel
Apám késélű önzésével?...

dadogva kérlek – miközben érzem
akadozó szívverésem –
gyere ölelj át Anya!
mesélj!
most magadért – mint akkor értem

hol az a mese Mama?

ANYA

homályos papíromon részeg szavak
ringnak bitang ütemre zokogásra

...levelet akartam írni... – nem sikerült
bántani Téged Édesanyám...

...elhagytatok
Ti hagytatok el!
kihulltam lehulltam mint fáról a rothadt gyümölcs
– és nem nyúl már senki utánam

Anyá! – szavadat mesélő hangodat
öled muzsikáját hol keressem?
azt a zenét... jaj...
baráti szavak szerelmes csókok
vissza nem hozzák

túl korán elhagyatok

dobtatok világ máglyájára
hagyatok száraz fa ágán varjúíjesztőnek
kopjafán fekete keszkenőnek
hagyatok örökös sebben szenvedőnek
a hóbortos gyereket hagyni könnyebb
kőnek verésnek hónap télnek kitenni pőrén...
föléhajolni óvni féltőn –...
a legfurcsábbat?
panaszodom?
Anyám bocsáss meg!
fájdalmat okozni buta szavakkal nem akarok!

...elhagy a sírás is lassan
mint rég volt tipegőkorban az anyai kar...
arcom tükröződik késlapokon
pengenyomok térképén igazodom

Pengenyomok! – Anyám én
így is egyedül is ember vagyok! –

megyek én hóban fagyban
elbotlom ágas gyökerekben...
...bírom! –
még nem zárt be nyolcszögű deszkaházam!

megtanultam
fagyban is látni a rügyfakadást
kivirágoztatni a száraz ágat
magammal ojtani magam fává lenni
faggyal halni fénnel születni

...rab – kit vallasni visznek
s fogókkal cibálják körmeit – jajdul
árulóvá nem válik
– én sem... el nem adhatom...!

Anya! – hiányod hegyé nőtt már!

Anya! én mindig árva voltam! Anya! én... soha
gyermek!
én... nem tudtam árvaságomat senkinek sem...
elmondani – Édesanyám

öcsémnek képeid alá

Magadból a Fényt ne veszítsd el!
Tartsd a sugárözönbe arcodat –
és üvegtisztán varázsold elénk
álmodat!

Palettádról a Színeket
soha ne hagyd
senkinek letörölni!

készülődés

bohócsapkámat levetettem
bohócarcomat is elmosták már
tisztító könnypatakok

hallgatok révedezem
a humor gyógyító teáját szürcsölgetem
céltalan ostobaság már nem érint meg
mentacseppjeit ízlelgetem
az édes létezésnek

ha majd testemet téldelelőn
lehántja rólam a karmos idő
ránevetek a szárnyas Napra
úgy köszönöm
hogy szellemmadaram hazatérhet

levélféle neked Erzsike
– vagy ahogy szólítottalak – ZSé

a fiamat kérted – hogy átvigyen „Magyarba”!
megrettentem tőled – nem alku tárgya ő!
– ha megszereted – mondtam – ha ő is megszeret
anyai áldásom kísér majd titeket
bár akkor sem adhatom
sem neked sem másnak
elengedhetem csak örömmek varázsnak
elengedhetem tiszta szerelemnek
szövetségesednek kedvesednek társnak

láttam arcodon szavaim nem érted
minden érzésednek fölé nőtt önzésed
– akkor is átmegyek vagy vele vagy mással!
– szíved helyett szád szól konok akarással

tudtam bármit mondok bárhogy érvelek
téged önszeretetet vakult vágy vezet
és mégis mégis konokul reméltem
hogy anyai szívemmel szívedet elérem
rám néztél én féltőn rád mosolyogtam
vállad átölelve szeretettel szóltam

szívem alatt hordtam
teljes vele voltam
féltettem becéztem
szellőtől is óvtam
sárkányok torkából
százszor kimentettem
és amikor vele
– érte veszekedtem
magamat osztottam
sohasem volt másom
hitem szeretetem
minden királyságom
arcomon mosollyal
feszültem keresztre
hogy felnevelhessem
tisztá fényű hitre
hogy felnevelhessem
öröms életre
felneveltem hiszem
olyan szeretetre
ami kíséri majd
kíséri a sírig
felneveltem – s tudom
megtartván magában

őrizvén a lelket
Ember marad végig

fiam szeret téged
őszinte érzéssel
nyitott teljes szívvel
alázattal hittel
de te szereted-e
tisztá érzésekkel
szereted-e őt
egész életeddél?

szereted-e úgy hogy életed férfi kezébe letedd?
szereted-e úgy hogy életét asszony kezébe vedd?
mert ha önös érdek vezérel igent inteni
Isten előtt e szót ne tudd kimondani!
de ha az igen szívedből mondatott
alázattal kérek bocsánatot
nevezz anyádnak mert anyád leszek
szeretetemről hitet teszek
amíg majd szátok Isten előtt
mellettem őszinte igent rebeg
holnapotokért imádkozom:

hallgass meg Istenem!
Szent Szellem légy velem!
add hogy e két gyermek
útja egy legyen
telve örömmel
tisztasággal fénnnyel
lépteik nyomán virág fű viruljon

talpuk alól tövis elhajoljon
lábaikat kövek soha ne sebezzék
örömüknek tiszta tüze
mindig világolják
add Istenem kötésük legyen
életük végéig tartó kegyelem
jövőt termő lombos fa legyen!

Fiam! Lányom! kézen fogva
egymást erősítve
fölemelve tartva
soha-soha bántva
járástok utatok
utatok egy legyen
utatok szép legyen
utatokon kísérjen szívem
maradék erőm fogyó életem
Fiam Lányom míg csak élek
áldjon védjen anyai kezem

kiborítottam hát eléd
lelkem minden félelmét kincsét
örömét kacatját nincset
– holnap esküvő
Kolozsvár Farkas-templom –
hiszem hamisan nem szól majd szavad
mert megértetted – amíg fiamat
veled boldognak tudom
addig vagy lányom nekem
és leszel barátom
– nem csupán menyem

és leszek anyád barátod oltalmazód
sárkány ha kell érted és ellenedre
– esküvésem ez közös éltetekre!
de tudd és ne feledd soha
anyád helyett leszek mostoha
ha fiam melletted boldogtalan
– mert leszel szívemben átkos hontalan

add a kezed Zsé nézz a szemembe!
és mondd – nincs okod félelemre!

Köszönöm három csodás unokámat!

hívj!

majd ha késes-holnapok
bilincsként rád verődnek
árnyamhoz láncolnak az éjek
szám helyett fa odva óv
ölem helyett kések
majd ha csönögő csönd szakaszt
arcodról kínvirágot
melléd zuhannak fejszék kalapácsok
hívj! –
s én ott leszek veled

*Csak néztelek – nem láttalak
Már nem nézhetlek – mégis látlak*

gyémántlakodalom

Hatvan év!

Istenem! Hatvan éven át éltek együtt!

és most – várva a halált

gyémántlakodalmukon a kórházban búcsúztak el

Anyu haldoklott – iszonyú két hónap alatt

a telt idomokból kicsinyke lányka-test maradt

Apu tudta hogy pünkösdirózsa csokra

közös életük utolsó ajándéka

amit még adhat – utolsó öröms láng

ahogy ott akkor elkészönt Apánk Anyánk

– rázkódó görnyedt váll hajlott öregember –

mosolygó viaszos arc kislányka testtel –

fehéren felizzó kettős önvallomás

összeborulva – felcsapó láng-lobogás

utolsó nagy közös öröms láng

könnyeket jajokat csalogató

utolsó ölelésben fellobbanó

felfénylő élet-kéve lobbant az égre akkor

– ma már tudom

a folyó túloldalát

bármelyik láng

éri el előbb

a másik utána

s egyetlen lánggaloppban
mozdulnak ugorják át
a félelmes tűzkarikát
és nyugszanak meg
közös ölelésben már odaát

– most tudom csak
mindegy volt ki megy előbb
a másik Vele érkezik meg
testben még itt de lélekben
Vele már ott – örök légyott

Szent Szerelmetek Legyen Áldott!

kilenc éve

még ma sem hiszem hogy nem vagy
hogy elmentél hogy eltemettünk
hogy Apu is utánad ment
Apu is utánad sorvadt
nélküled az a tizenöt hónap
az volt legnagyobb büntetése
fájdalmaid szenvedésed évtizedes betegséged
tehetetlen lázadással önző társként végigélte
de veled volt! Jóban-rosszban
úgy szeretett ahogy Te remegtél érte –
hónapokig haldokoltál
összementél alig szóltál
már nem ettél alig ittál...

házaságtok hatvan éve!...
jaj az az évforduló ott a kórházi szobában!
az volt végső öleléstek – búcsúztatok
„Szivikém” – lehelte ajkad
„Szivikém” – zokogta Apám
„vigyázz magadra... szeretlek...”
– szálltak a kifehéřült szavak
tanítottak szeretetre
mert arról szólt és szól ma is
életek minden perce
háborúkat forradalmat menekülést gyermekhalált
hogь bír a szív elviselni? – csak egymásért
a drága társért ki veled röpül veled zuhan
kivel egykor pünkösd napján Isten előtt hűségesküt...

Édesanyám! ahogy az utolsó pillanatban
suttogva szád lányaidat arra kérte
– „vigyázzatok Apátokra!” – így mentél el
ma van éppen kilenc éve
könnyeim kútja kiapadt már
de utánad sír ma is a lelkem
és Apu után

kopik az idő fölöttem
árván halódom
körülöttem csönd
és szegénység
bennem ragyogás
emlékeimből fényetek
itt belül most is hozzám beszéltek
homlokom mögött látom a képet:

– Apu válladat ölelve bújuk Hozzád
Te mosolyogsz – öledben pünkösdirózsák –
ó szívem őrizd a képet!
hogy félelmeim szakadécai felett
szeretetük arany hintaján
újra és újra átlendíthessenek!

egy szál virág anyámnak

Édes Kicsi Anyám! Én Mindenem!
születésnapomon ahogy mindig
fehér jácinttal köszöntelek
de őzike-barna szemed
nem nevet rám már Kicsi Anyám
álom peremére menekülve
hullok gyógyító lebegésbe
így idézlek így hallak Téged
így látlak így öllelek
bennem gyöngyözik sírásod nevetésed

álomban hajadba tűzted virágomat
álomban átöleltél
álomban énekeltél
most is hallom édes hangodat
dúdolom most is álom-dalodat

álmodj gyermekem kis virágom
álmodat féltőn én vigyázom
csillag ha ragyog az én szemem az
Nap ha simogat az én kezem az

Anya! a ködös hajnalok elvettek tőlem
ébredéskor álom-hangodat hogy idézzem?
hiányod hegyé nőtt – árva vagyok
könnyem hull pedig sírni nem akarok
anyai ölelő karod után esedezem
– és márvány sírköved dédelgetem
sírva dúdolom dadogva énekelem
álom-dalodat én Mindenem

álmodj gyermekem kis virágom
álmodat féltőn én vigyázom
csillag ha ragyog az én szemem az
Nap ha simogat az én kezem az

látod Anya most én vagyok az
aki dúdolja kis dalodat
Neked zokogja dadogva szám:
nyugtass meg daloddal Édesanyám!

koszorú helyett

dadogok: nem igaz! nem lehet!
mert görcsbe rándít a döbbenet
hogy kis kezed többé nem matat
nem becézi Fülöp nyuladat

nem hozol év végén színjelest
nem tanulsz nyelvet verseket
játshótéren nem vagy már vezér
kis barátok hada nem kísér

árva a ház árva a szoba
kire ragyog anyád mosolya?
kinek mesél testvéred apád?
mesekönyved kinek mond csodát?

voltál szüleid szemefénye
nővéred féltett ékessége
drága kincs ki mindent megkapott
ki nem ismert rosszat bánatot

szelíd mosoly tiszta arcodon
okos szavak gyermek ajkadon
– szerető szívekben így maradsz
tízéves induló kis kamasz

tündér lényed tíz évig véste
édes arcodat hű szívükbe
jelents most is éltető napot!
míg bennük élsz nem lehetsz halott

kicsi gyermek adj most új erőt
lelkükbe küldj mosolyt – éltetőt
segíts! – tudjanak tovább élni
– a lehetetlent elviselni!

hogyan az űrt mit hiányod hagyott
hangod töltse ki szép mosolyod
bennük visszhangzó nevetéssel!
– mert nincs halál és nincs enyészet

múlhatnak kintől súlyos évek
ha hű szívekben hű emlékek

éltetik tovább kicsi lényed
– szökhetsz a test de él a lélek!

a koszorú ahogy végtelen
úgy létezel túl az életem
míg vannak szívek hűn szeretők
bennük élsz Te és általad – ők

József Attila ezt akartad!?

100. születésnapodra

hited utódok lelkében feketül
Neked kenyér sem jutott
és élni emberül –
meleg szobában
hol nem csupasz vaságy
hideg magánya osztja gondodat

ha itt csoszognál közöttünk botladozva
lenne-e kéz mely átsegít a síneken
hogyan alá ne ess vonatnak villamosnak...?

a porladásból képarcaidat átmentettük
zúzott testedet óh! hányszor eltemettük!
boncol a hálás utókor!
érdeke szerint magyarázza
mosolyodat dühöngésedet
ökölcsapásaidat „betegségedet”
minden leírt szót minden versedet

minden kimondatlan gondolatodat
felfed értelmez elvet megnevez
boncol a hálás utókor!
érdeke szerint felemel félredob
márványtalapzatra rak
hóssé gyúr mártírrá farag
szétzúz elfelejt újra összerak
– védett konc lettél
nemzeti falat –
ahogy a vastaps kellett – úgy kellettél Te is
ahogy a munkásszobrokat – eldobtak Téged is
ma szobrodat avatják Rólad mit sem tudó
üres országgazdák

kinek volt fontos lényeged? és ma kinek az?
kinek kell ma hűség hű szerelem
tisza játék tisza értelem
nagy magasságok kinek kellenek
kinek kell szó vers költemény –
az ember már eget ostromló televény –
íme hát meglelted hazádat...
a földet ahol nevedet
hibátlan írják föled
– közben bolondot játszanak Veled

József Attila ezt akartad?
– amikor sebeid kitakartad
amikor Magadat felmutattad
amikor elárvult életedet
odadobtad
e koncert vicsorgó vadaknak?

papírra fagyott arcodról
rám villan szemed
mozdul az ujjad felmutat
mozdul az ajkad
már hallom hangodat:
– egy új nemzedék! Majd Ők értenek!
és voltak értők és vannak is
kik hűségemért hűségesek

rejtőzz bolond!

rejtőzz bolond!
úgyis begyűrnek megszokott maszkok alá!
 hogyan rejtőzzem?
 – házatlan csiga saját testéből kövült házba?
rejtőzz bolond!
 nem tehetem!
 megóvott arcom alatt
 holnapi arcomat építgetem
rejtőzz bolond!
 barnult évgyűrűk alatt ahogy bontja
 születő évgyűrűit növekvő fa –
a Fűrész! vigyázz!
megóvott arcod is kitakarja
az a csönd –
 lesz a csöndem!
lesz halálod!
kinek van füle a csöndre balga!?

anyám arcán régi sírások árcai
fájdalom-ráncok kövesülnek
elmereng emlékein
naphosszat elüldögél
ifjúságának lángmadara
szeméből elrepült már
őzike tekintetében nemes jóság
a hazakészülődés tisztasága

MAGYAR ELÉGIA

...és a Himnusz után felzokog a Szózat

1956–2002

magyarok vére
lázado méltósága
Világ Világossága
Ötvenhat Forradalma!
kétezerkettő...
– frakkot húztak a pufajkára
és néma a nép
méltóságát önbecsülését
ámításokért adta
tányér levesért
– Ötvenhat most lett megcsalatra

magyar rulett

némák országa Magyarország!
hol van Koronád szent csillaga?
gyalázzák népem sunyi gazdák
férgektől szenved a Magyar Haza

teremtett kövek Koronádban
létet lélegző fénylő Csodák!
jaj Nemzetem! apátiádban
Isteni Létedet meg ne gyalázd!

magyar nyelvedet őseidet
földed fiaid őserődöt
bénult torokkal némán ne hagyd
hogy elvegyék tőled hazug urak!

akiknek Te adtál hatalmat
amikor némán báván hagytad
hogy megszavazzák teellened
az őket védő törvényeket

törvényükben csak az az ember
ki érték helyett árut termel
csak az az igaz aki gazdag –
a Te adódból lopnak csálnak

Te csonttá-bőrré aszalódva
lehetsz globális bérabszolga
bűnös léhűtő biorobot
– hogy alázzanak meddig hagyod!?

ha méltóságod nem találsz
e bénult közöny tetszhalálsz
ütött az óra nincs mi éltet
dönthetsz halált vagy újralétet!

kiálthatod hazudtok! elég!
vagy bódultan haldokolsz tovább
míg e nemzettipró csőcselék
tetemed fölött bőszen hurrát kiált

a választás egyedül tiéd
méltóságodnak régi fénye
ez őrsország minden nemzetét
beragyogja újra – vagy halhatsz

szégyenedben
méltatlan halált –

magyar elégia

az évszakokat bizony összekevertük!
az égtájakat iránytűnk nem mutatja
holnapot várunk születésünk óta
és foltozzgatjuk rongyos jelenünk

cirkuszporondján a történelemnek
rendezőnek álmodjuk magunkat
s kikiáltjuk törvénytelennek
törvényeinket ha meglazultak

a megalkuvókat hósként bálványozzuk
tisztalelkűt tartunk cirkuszi bohócnak
és megsüvegeljük félszegen sután
magunk választotta hóhérait

közömbösek vagyunk és puhák
veszélyt kerülő poshadók
Istent káromló ostobák
lélekben testben rothadók

idegeneknek eladott hazánkban
idegen szavakat szürcsölve szólunk
míg halomra gyűlnek hóhér-aranyak
zsebünkben maroknyi tökmag sem marad

haldokló lelkünk már nem rebben csodáktól
ivóvizünk étkünk mérgezett
s ha felröpülni egy madarat látunk
már nem képzelünk fölé kék eget

ha éjszakánkban egy csillag felragyog
múhold az mi kémleli agyunk
álom-lelkű nép mi magyarok
ördög-tenyérben játékok vagyunk

hiába kiált Isten: hol vagy Magyar?
mi sunyítunk báván büntudattal
s nem mondjuk már: Uram itt vagyunk!
– szégyenkezve fájva hallgatunk

II.

fénylő jel a híg levegőben
tűzostor csattog Atilla kezében
vad dobogás bennünk és trombitahang
hárfák hangja csendül és zúg a harang!

a Föld morajlik dübörög: elég volt!
és millió torok zengi már a hurrát!
lelkünk szellemünk szívünk újra szabad
magyarul zúgnak a harci szavak!

erdők indulnak lombosodnak
zavaros vizek letisztulnak
és népdalaink pentatonját
a Kárpátok visszhangozzák

a Nap sugárözönében felragyog
a dőlt kereszt a Koronán
gyémántjaiból fények cikáznak
bevilágítják éjszakánkat

madarak kelnek szárnyra énekelnek
a fényragyogásban megfürödnek
szivárványhídra telepedve
tollászkodnak vígan csicseregve

mint földmoraj mély basszusa indul
töredező dadogó szavaknak:
Urunk! itt vagyunk! halld Himnuszunkat
érccsengésén millió toroknak!

... – és a Himnusz után felzokog a Szózat –

tizenhárom kérdés a magyarság fekete dobozából

miféle népakarat
mit ellenünk központilag
a központi agy
páholyából vezényelnek?

miféle népakarat
választotta nemzetszolgálóknak
a rablókat védő
milliárdosokat?

miféle népakarat
melyben a nép
önként vállalt nyomorral tanúsítja
talpa alól a föld elrablását?

miféle népakarat
a nemzeti vagyont rabló
szélhámosság?

miféle népakarat
a hatalmi malaszttal teljes
nemzetárulás?

miféle népakarat
e többpártrendszerű diktatúra?

miféle népakarat
e demokráciának nevezett
szörny-valóság?

miféle népakarat
e globalizált értelemsilányság?

miféle népakarat
e pogramozott
kollektív öngyilkosság?

miféle népakarat
mi népirtásra épül?

miféle népakarat
éhező elfogyó népünk fölött
a vállrándító közöny mozdulata?

miféle népakarat
az árulókkal közös
cinkos némaságunk?

miféle népakarat
tette a demokráciát
egyenlővé
a felelőtlenség fasizált rendszerével?

fölöttünk új koronánk

megállíthatatlanul
forog a kurva-kerék
zabál a civilizáció
rákfenéje
végterméke
az önimádat óriása
a lélektelenség törpesége

forog-forog a kurva-kerék
mint dögkeselyű-csőr
húsig hasít
csontot mar

zabál-zabál a kurva-kerék
gőzölgő mocsár bugyborékol
– elég! elég! elég!
forró hólyagok pattannak szét
forog és zabál a kurva-kerék
habosítja a dögszagú
mocsár-mezőt

fölöttünk új koronánk forog
a kurva kerék

– ebben az árulásban
rothadunk szét

bíztató

menni a pokol útján
pokol örvényén áthatolva
jutni a túloldalra
megteremtve torzult életünk ellenképét
hogyan szabaduljunk
lélekidegen önvalónktól
pokoljárásunkban morzsolni le
ha kell a bőrt is
hogyan megtisztuljunk...

ha fájva ha félve
induljunk végre!
mert a tétovázástól csuszó idő
sokadik hatványára emeli
utunk hosszát

magyar ima

Magyarok Ős Istene
könyörülj e nemzeten!
Bocsásd meg tétlenségünk
vétkező ernyedtségünk
kényelem-színvakságunk
elárult méltóságunk

félelmünk, gyávaságunk,
gyermeki naivságunk
megszenvedett bűneit!

Segítsd ébredésünket!

márciusi üzenet

néma traktorok béna csöndben
állnak dermedten mozdulatlan
e dérvirágos alkonyatban
e békével vert nyugalomban
e lélekhiányos ködben
ebben a csillagközi csöndben
állnak némán fegyelmezetten
rajtuk táblák kéklőn hirdetik
banki tulajdon mindenik
a táblákon sárga csillagok
jelentik az uniós Napot
csontig fagyottan őrzik őket
kérges kezű tisztaszívűek
ők kik életet vetnek aratnak
ők kik hősei e fagyos napoknak

ős vezérek szobrai félkörívben
mint örök a vártán
vigyázzák dermedt csöndben
az őrizőket

hiába minden mesterkedés ármány
összeugrasztani várost a vidékkel
tehetetlen a hazug bankárkormány
a törpe-honatyák kara sem kivétel
míg pártok marják egymást mocskos koncokért
pártebek titkosított szemétdombokért
csaholnak – ébredeznek a kifosztottak
Dózsa-unokák városi szegénység
összeölelkezve egymásra találhatnak
ma még fegyelmezettek némák
várnak –

leszáll az éj
az Egymásra Találtak
a hőésben békésen teáznak

palotájában a bölcs hazugságnak
titkosított maszkok mögé bújva
petárdák kénesője
talmi fények görögtüzében
csillagokat lopni indul éppen
Lucifer hada
kíséri őket cintányér-zene
mocskok-harsona

a téren tekintet át nem járta fekete hatalmas máglya
ezernyi néma traktor várja a hajnal fénykeresztjét
ellenük mit sem ér ringyó aljasság-orgona
idegen zaj-özön globalizált kar-dal
– minél mélyebb az éj annál fénylőbb a hajnal

fényt és holnapot!

Nagypénteken

hatvanévnvi éjszakád után
kómádból kábultan sután
ébredsz-e végre jó Hazám?
Te aki mindig példa voltál
hitben erkölcsben méltóságban
meddig hagyod hogy porba taposott
Koronádon tomboljon ördögsereg
roncsain mulasson dübörögve
alvó fiaid szíve felett?

Nézd! – a jézusi szeretet
árva kereszten didereg
amíg a kába nép az új tömeg
Jézus vérében tapos
vidáman táncol Barabás!
És az igent gajdoló tömeg
révületében már nem hallja meg
mit rejt a szó mit rejt a tett
az öntelt mosoly mit jegyez?
Miről is beszél Barabás?
– Használt az össznépi agymosás!
Jöhet az éhség félelem
nincs számotokra védelem
míg ettétek a maszlagot
Máriátok is elhagyott!
Ha maradt még értelem
béklyózza azt is félelem!

Ha nem tetszik futhattok
amíg visz a lábatok!
háztatlanul hazátlanok
háztatlanul háztatlanok
magyarhonban idegenek
idegenben síró lelkek
ezek vagytok azok lesztek
értetek lesz legyen bármi
megígérem – nem fog fájni!
Fagyhalál éhhalál
kábult népet ha talál
fájdalmatlan a halál.

Igen igen igen – mulat a tábor
szegfűk erdejében Barabás táncol
„Kurva ország! Böszme magyarok!”
...és fél a nép és hallgat a torok...

Hallgat a tömeg és néma a nép!
Ezernyi szenvedés nem volt elég?
Ezernyi hazug szó! – tálalva szépen?
Ébredj már népem!
Ne várd meg tétlen
míg gyermekcsontokon tipor
az ördögsereg!
Kígyójuk most is itt tekereg!
Magyarlelkűek! bérceken túl és Kárpátokon innen
ébredjetek!
Alvó nemzetem nyisd ki szemed!

Harmadnapon

...hajnalodik már... látod a fényt?
A kelő nap fénykeresztjén elárvult madár
ősi madarad didereg – hívó jeledre vár
hogy szárnyát kitarva fölrepülve
szívedig érjen köszöntése
Isten-atyánk üzen általa:
nem hagyta el nemzetét soha!

Harang kondul bennünk új imára
új hajnal hasad új feltámadásra
...és árad a Fény!
Lelkünkben újra él a remény!
A felkelő nap bennünk felragyog
szívünkben megújult őserőnk dobog
és ereinkben a régi virtus érik...
Egyek maradjunk! – hisz egyek voltunk végig!
Dőljenek le felrakott álságos falak
magyar legyen itt mind ki megmarad!
Főnix madárként feltámadva újra
együtt legyünk képesek csodákra!

embertenyérbe-embertenyeret

Mit akarok? – Ezt kérdezitek?

Talán egy kézfogást
talán sok kézfogást
embertenyérbe
embertenyeret

egyre növekvő embersereget
akiknek számát magam sem tudom
de egyfelé megyünk
hasonló utakon
bár utunk köves göröngyös feltöretlen
konokul lépünk törötten-töretlen

és könnyeinkben ha a fény törik
kagyló-gyönggyé válik mindenik

kagylógyönggyé! – és e gyöngyöket
majd ti utódok összegyűjtitek

Ti Utódok a kagylógyöngyöket!
– de addig is

Embertyénérbe Embertyenyeret!

minden sár megtermi a benne fürdőt...
minden politikus megtalálja
a maga pocsolyáját...

egy örült mocska elég a pocsolyához
és sajnálatod elég
hogy te is benne fetrengj...

hallgatom a Tizenhat Órát
nyilatkoznak a politikusok
beteg a társadalom – mondják –
egyre betegebb – Uraim!
jó lenne végre fölismernetek
a politika csak a tüneteket
szüntetheti meg

pedig megszüntetni az okokat kell
lélekölő vírusok ellen mit sem ér
ígérgetés üres fecsegés – Uraim!
ti vagytok az okok –

megcsúfolt demokráciánkban
már betiltották
a szappanbuborékok fújását is
büntetik mindazokat
akik a megmaradt fűvókákat
nem szívókáknak használják fel

az ország valóban kettészakadt:
az ördöggel parolázó halottlelkűekre
és az élőlelkű kiszolgáltatottak
millióira...

a lélekhalottak országa leszel Édes Hazám?
az élőlelkűeket ítéled éhhalálra?
élnek a szolgállelkűek dőzsölve lazán
fogadást kötve hazátlan igazak nyomorára!
megbabonázottan ölöd az isteni nyelvet
népdalaink fénylő szavaink jaj hova lesznek?
miféle kabbala miféle ördögi játék
miféle félelem miféle ördögi szándék
ezer év óta e nemzetgyilkoló ajándék?

a középszerűek hatalmától ments meg Uram minket!
imádkozom miközben a középszerűek
hatalmát újítja meg
kis hazám apátiába süllyedt népe

hóhérok alatt az áldozatok
fölköttek a hóhérok hóhérai
majd újabb hóhérok rétegeződnek
guanó-sűrűn rakódnak egymásra
de mint dobostorta rétegein –
itt is fölül a máz

régi fények felragyognak
dicsőségre magyaroknak
felhős komor ég alatt
gyűlnek már az új hadak
megmutatni a nagyvilágnak
megmutatni minden népnek:
van jövője Szent Hazánknek
dicsósége nem ért véget

választott felelős vezetőink
szülői szigorral emelik mutatóujjukat:
ejnye! ejnye!
csúnya dolog demokráciában éhen pusztulni!

teremtő vagy ember, elfelejtetted?
kívánságaid sorra teljesülnek:
elér a jó ha vágyva kéred
és félelmeid is utolérnek
valóságodként áthatolnak rajtad
gondolataid: a rosszak és a jók

ha szíved szellemed nyitott
égi kincseskamrád bőkezűen oszt
kegyes ajándékait sorra elveheted
vakká vált szemed hogy éhen halsz
ekkora bőségben?

NEM MENEKÜLHETEK

*Ne add fel! Küzdj a Fényért!
És belső egeden fölragyog a Nap.*

nem menekülhetek

Én Tüzes Hegedű elpattant húrjaimból
fényes karámot fonok
hogy ne lásson összetörten
gyönyörű zenétől lefosztottan senki

oltalmam feldíszítem
félig nyílt szivárvánnyal
lezuhanó fénytől villámos csodával
kacérkodással kacagással
taknyos kis irigységekkel
bánattakaró hallgatással
szelíd mosollyal nevetéssel
oltalmam feldíszítem
sárgult kövekkel
kavicsokkal
szőlőgyökérrel fűzfaággal
színes kis üvegcserepekkel
késsel pirossal mohazölddel
képekkel szép zenével
oltalmam feldíszítem
lilával bíborszínnel

körülöttem vértől virágzó földek feketülnek

félelem-árkok szürke szalagjai
ágaskodnak csokorra kötve
rétjeinken számartövisek burjánzanak
puffadnak elvadult orchideák
elszáradt liliomok hullái felett

nyújtózkodnak rothadó kásás pöffetegek
aszályos lelkek áhitoznak édes esők után
de fönt ólomfelhők
felhasított hasukból zuhog haláleső
ma éppen Afganisztán
holnap Irak tegnap még a Balkán
holnapután mohamedán iszlám
vagy talán magyar hazánk
vagy Európa Ázsia felett
légcsavaros sasok acélkeselyűk keringenek
s úsznak kondenzcsíkok a férges levegőben
– mint fekvő felkiáltójelek?

halálos mérgek hullnak vérünkbe ételünkbe
és az örület krátere sorra megvadulnak
és a föld alá ültetett mocsok csatornáiban
elhízott patkányok hancúroznak
és a vég nélküli kábelek drótjain
szaporodó fehérvérsejtek masíroznak
és meg nem született gyermekek döngetnek némán
és tébolytól véreres szemek meredeznek
és görcsbe rándult ujjak a semmit kaparásszák
és dögcédulás torzók fenyegetnek
– a huszadik századi megkínzottak
az új évezred ördögi képe még iszonyúbb
elvész az emberi arc elvész a nemzetegység
hatalmi szóra globalizálódva
idegen érdekekért
öli a testvér a testvért
és körülöttem éhségtől megkínzott lelkek
korcsosulnak

félelemtől bénán a semmibe hullnak
tornyok dőlnek hitek meglazulnak
harácsolt vagyonból jövőt vérrel gyúrnak
és lopakodókból kidobott bombák véste
iszonyú pusztulások fognak körül
mint óriásfák törzsét a szakadások
és gyilok gyűlölet és robbantások
mint elüszkösödött villámok meredeznek
hatalmas vastraverzek fekete rúdjai
hegyükre szúrva az eget emelgetik

különös hangok remegtetnek
földdé-porladt-izmú csontvázkezek
döngetik a sírköveket
nekünk üzennek Ők a holtak
akik tömegsírt örökölték az utókortól
de bódult szívünk nem nyílik intó szóra
szüretelünk iszonyú takarodóra!

hogyan csinálhatnék
el pattant húrjaimból fényes otthont!?
pusztító villámot vezetek inkább a fémszálakba!
majd ha a civilizáció ördög-tánca
az együgyűek e szörny-románca
ez az iszonypörgéses cukorkapikszi
e fényrobbanásos apokalipszis
hamvába hull és semmisül meg
majd ha az örület nemzette rémek
a fehér izzású drótokon
semmivé lényegülnek
majd akkor fogok én Tüzes Hegedű
húrjaimból fényes karámot csinálni!

kertjébe virágot ültetek
– a Jövő tüzes virágát ültetem el:
öröm pirosát hitek bíborát
reménységnek zöldjét jó csöndnek ezüstjét
tisztaságnak kékjét Föld-szívverés-sárgát
lélek-fényaranyát
és vetek köré békesség-szivárványt
és zenét ojtok a gyökerekbe
színeket a levelekbe
– az erezet világnagy képeket rejteget –
kecsesívű lesz minden szírom
ívelő szobor-idom... –

talán majd szépséges karámomban
emberebbek lesznek az emberek

mire termőre fordulnak a fájdalom-fák
mire a megalázottság virágai mind kinyílnak
mire a mélyre futó korrupció-gyökerek
a butaság-betont a közöny-köveket
mind feltörik zúzzák halomra
utolér téged is a gyűlölet-bomba

hiába terelnek közös akolba
kirablóidnak hóhéraidnak
hiába bégetsz engedelmesen
civilizációd bumerángja
könnyörtelenül visszaér a célba

hiába kutatsz bezárt kagylót
mit nem érintettek még kezek
fekszik a víz alatti csöndben
ölében életét – gyöngyöt rejteget

HAJNALODIK

*fejünk fölött az Óskorona
legyen tisztító fénykupola
tanítson belső fegyelemre
hűségre hitre szeretetre
hogy Emberfia az Emberfiát
ne ölje – féltőn ölelje át!*

szeretetközösségben

szeretetközösségben
új utat járva
gyógyuló földön
ember
nem lehet árva

ember elveszett lélek!
ördögálmodból
káprázatodból ébredj!
tűzhamu alól nézz fel
nyílj meg az égnek!
holnapot daloldj!
megtisztult szived elméd
tárd ki a fénynek!

szeretetközösségben
Új Utat járva
gyógyuló Földön
Ember
nem lesz árva

Szent Korona csillaga

Ég a Földdel összeér
él a Hét Vezér
Turul tollán Nap ragyog
Fénylő Angyalok

Kárpát népe ébred már
ima hangja száll
fák susognak zengenek
bércek tengerek

Égi Anya Mária
Magyar Szent Anya
kérünk Téged nézz le ránk
mentsd meg szent hazánk!

– hegyek-folyók ölelte
testvér nemzetek
őserős Kelet Népe
szólok értetek –

– hegyek-folyók ölelte
testvér nemzetek
őserős Kelet Népe
ébredezzetek! –

Kárpát ölen ébrednek
alvó nemzetek
olyan erőközösség
Föld is megremeg

Kárpát ölen bércek közt
tánc és szent öröm
testvér népek nemzetek
fényszótte körön

háborúk és jaj után
véren mocskon át
új nemzedék épít itt
közös Szent Hazát

Szent Korona csillaga
ismét felragyog
e mágikus Koronát
őrző angyalok

zengik harsonaszóval:
szeretet éltet
emberi önbecsülést
teremtő létet

zsoltár

Nagyboldogasszony! csillagod
lelkem legmélyén ott ragyog
bevilágítja szívemet
minden ördögöt eltemet
fényed szememben fellobog
arcomon nyílik mosolyod
Te vagy a megváltó Jó Anya
irgalmasságnak Angyala
Te vagy Felfénylő Csillagom
őriző óvó oltalom
magyarok őrző Asszonya
gyermekét óvó Szent Anya
vigyázd népedet! jaj ne hagyd

gyilokra vetni a Szavakat
megtiporni az Igét
letörni minden venyigét
ölni megfogant lelkeket
szemétre vetni a kisdedet
Nagyboldogasszony Jó Anyám
vigyázd mindenik unokám
vigyázd fiamat lányomat
hugom öcsém barátimat
óvd népemet óvd e hazát
oltalmazd Őt az Őskoronát
ragyogtasd át a végzeten
– ébressze alvó nemzetem!

utunkat kell megtalálnunk újra

elpattant léggömb-lázadások
– ennyi csak mi szellemedből maradt?
hol van népem dicső magyarságod?
elfeledted Csillagutadat?
hol van Őskoronád?
és hova tűnt Nimród?
hol van örökséged? – hogy erős gazdag várként
vállald fel a Törvényt –
amit Isten rád rótt!

múltadat feledve
félelembéklyóban
hazugságbéklyóban
holnapod is veszve

életed is veszve!
és minden ami szép volt:
dicső örökséged
Csillagutad
Nimród
Óskoronád tiszta fénye
emberséged tisztessége
szereteted lélek-hangja
őstudásod hit-harangja
ördögekben válik végképp
örök sötétségre

ha él még szívedben a vágy
hogy UTADAT újra megtaláld
az ARANYKORT – míg az úton jártál
lelkedre figyelj!
mert génjeidben ott a nagy titok:
a Csoda-Fiú-Szarvas
ki lerogyott és feltámadott
ott az ÉGI ANYA ARANYMADARA
a TURUL
és papkirályod Árpád...

elhagyott utadon
ezernyi fénylő csillag: őseid
és JÉZUS a VILÁG VILÁGOSSÁGA
áldón fölénk tárja karjait
– mert nem a halál
a FELTÁMADÁS
a fényfiúi jeladás

hajnalodik

UTADAT hogy újra megtaláld
önmagadba figyelj – befelé
míg meg nem hallod
szíved legszentebb dalát
– az Isteni Fajta Szeretetét
ahogy az édesanyáké
oly önzetlen ez a szeretet
ez harmóniad ez lényeged
szíved után lelkedre figyelj
emeld fel – éld meg a csodát
az ISTEN-ERŐT
isteni erődet!
mit lelked legmélyén találsz
hozd felszínre
ez a TE ERŐD
mutasd fel
cselekedj!
taníts az ÚTON járni másokat
az ISTENI ÚTON mi az
ARANYKORHOZ újra elvezet
az ÚTON járva látod majd Te is
ahogy alvó lelkek fölnemesednek
érlelődnek családdá közösséggé
ahogy népek ismét nemzetekké nőnek
mert Te is tudod már ahogy én
– utunk mi volt – ördög útja az

a sötétség hatalma lassan véget ér
agonizál már az Éjszaka
hajnalodik

kiáltás

fekete bugyrából a világnak
Hozzád kiáltok jó Uram!
add hogy kiket Te küldtél világra
lányom és fiam ne legyen árva
és unokáim is és minden unokák
találják meg Hozzád útjukat!

Mennyei Atyám! Édes Istenem!
könyörülj e fogyó nemzeten!
add – hogy bár szerényen –
emberhez méltó életet éljen
minden hűséges gyermeked!

virágos mezőt adj nekik
napfényes tiszta kék eget
jeges időkben meleget
üres asztalukra kenyeret
egészséges ételt jó vizet
sápadt arcukra adj mosolyt
tekintetükbe fényeket
lelkükbe Isten-erődet
elviselni e földi poklot
a szapora ördögfiakat
méltóságot adj türelmet!

korcs társadalmak fekete bugyrait
szereteteddel fényesítsd meg!
a világot igazak kezébe add!

Te Aki uralkodsz mindenek fölött
nézz le az ártatlanul szenvedőkre
segítsd felállni végre őket
őket kik tiszták maradtak
őket véd meg!
add nekik a madarak éneklő torkát
delfinek gyógyító öröm-játékait
fák égre nyújtózó tisztaságát
mezők ölelését virágok tarkaságát
kinyíló szép színeket örömet jó levegőt
mély lélegzéshez tiszta tüdőt
felállni ördögi ütések után
adj új erőt!

Hozzád kiáltok jó Uram!
fekete bugyrából a világnak
emelj fel minden éhezőt
adj nekik magzatot nevelő holnapot
biztos jövőt!

a Keskeny Úthoz
adj szilárd hitet
hogy Fiad születése – nem halála –
legyen életük csillagtára
és szereteted!

nézd nemzetedet Uram!

Uram! őrizd meg e nemzetet
– kinek ölébe adtad gyermeked

ki Jézusként testet itt kapott –
ne vedd el tőle a Holnapot!
hűségesed ő hallgat és szenved
fejléhajtva tűr gyalázatot
fiát öleli a FÉNYFIÚT
Ki neki sosem volt halott
dajkálja őrzi félti
fénytestét földi testben is
visszaidézi
titokban titkon reméli
felé nyújtod áldón karodat
megbocsátasz a gyáva hallgatásért
néma kiáltását meghallod Uram
és a lehajtott fejek alázkodását
alázattá nemesítéd újra
gondolj a Fényfiúra!
Tudd! a könyörgéssel teli tekintetek
mik égre nézve Téged keresnek
fényesek tiszták könnyektől melegek
ma is most is kínok hegyein túl is
Hozzád hűségesek
Nézz le rájuk!
Nézd nemzetedet Uram!
Segíts a kései unokáknak!
áldd meg! öleld magadhoz őket!
mert ők a tied
a Holnap szeretetgyőztesei
a próbáid kiállók
bár néha bávák néha gyávák
de ők azok kik Fiadat meg nem tagadták
hordják magukban ma is drága magzatukként

áldott állapotukban kibírva minden kint
hűtlenségükben is örök hűségesek
hitükért óh hányszor keresztre feszültek
Istenem! öleld magadhoz hű magyarai néped!
ki ma is nagy lélekkel hordozza keresztjét
mert szellemében él még a Minőség –
és benne Isten-erőd egyre teljesebb

fohász

Teremtő Isten!
Áldd meg e népet!
s e földet,
mit őseink vére öntözött,
virágoztasd föl,
szenteld meg újra,
Ki Hatalom vagy
mindenek fölött!

óhaj

fejünk fölött az Őskorona
legyen tisztító fénykupola
tanítson belső fegyelemre
hűségre hitre szeretetre
hogy Emberfia az Emberfiát
ne ölje – féltőn ölelje át!

a FÖLD dűhe

sárga tányért tartana láng elé
– de nincs láng

aranyba mártaná rubinba drágakőbe
– de nincs arany

csiszolná pörgetné úr fagyában
– de nem pereg a rozsda

felperdül tengelyére forogni körbe
őrült iramban
– dűhével kergetőzve

süvítő levegő körülötte
kipörgeti túl a Napon
– távoli végtelenbe

MÁR TIÉD A KINCS

*mélység mocsarára már nem figyelek
sugárözönben énekelek*

már tiéd a KINCS

szorítsd markodba jól
mit megragadtál
a világból

szorítsd hogy ujjaid fájjanak
míg rá nem jössz
a semmit markolod

mert semmi az
mi van az ég alatt

káprázat csupán
mit vannak élsz meg

a világon ami nincs
a Van csak az

és pattan a pecsét
nyílik a titok
már tiéd a kincs

már tudod
– ha Semmi vagy
a Mindent markolod

valóságos játék

játszva valóság a kettős én
és az esett-céltudatos én mögött a harmadik

a harmadik
a legbizonytalanabb bizonyosság

az hogy vállalom – hogy vállalhatatlan
az hogy test – hogy testtelen
az hogy parancsoló a test –
hogy legyőzhetetlen a testtelen

a harmadik –
aki felel – aki kérdez

tudod-e?

tudod-e hol ér véget a jelen?
hol kezdődik el az emlék?
kudarcod hol lényegül át győzelemmé?
zuhanássá hol változik át röpülésed?
hol a csúcs hová elindultál
és fel kell időben érned?
és mit jelenf a szó – időben?
tudod-e a halál előtti pillanatot?
és az életét mi Életet hasít
élő anyagba elevenbe?
tudod-e a Zenét?
nyárfalevelek rezdülését?
az alagút magányát birkózását
a fölé meredő hegy súlyával?
folyók hömpölygő bánatát?
folyómedrek szomját?
tudod-e miért örökkévaló minden éjszaka?

miért gyűrik le apró percek a Pillanatot?
ha csak szemlélődsz hallgatsz révedezel
mitől vagy boldog?
s a lépcsők tudod-e hova visznek?

hálaadó zsoltár

köszönöm áldott Istenem
hogy részemmé lett a Kegyelem!

köszönöm hogy felém nyúltál
köszönöm hogy kézenfogtál
hogy átsegítesz a bánaton
hogy arcodat már láthatom
hogy jelen vagy
hogy itt vagy bennem
hogy fényed arcomon tükröződik
kifényesíti tekintetem
serkent cselekvő szeretetre
hogy nem kérdezed
méltó vagyok-e kegyelmedre
köszönöm hogy átkaroltál
hogy megállítottál a zuhanásban
hogy szeretetteddel felemeltél
fényeddel melegeddel dédelgettél
és nem kérdeztél nem róttál meg...
pedig ó jaj hányszor
taszítottam el
felém nyúló óvó kezedet!
én tudatlan önző

földi javakra hívságra törekvő
halottan éltem – most vagyok élő!
vagyok már ölelésedben
kicsi gyermek
világ mocskától érintetlen
bűnöktől mentes újra
– öröms fénnyedbe betakarva

köszönöm ébredésem!

ISTEN nélkül a lét
egyetlen kozmikus epizód csupán
ISTENNEL kozmikus létezés
 kozmikus epizódok láncolata
egy-egy megtestesülés minden epizód
a végső létig

az igazsághoz hármas út vezet
érzelem értelem és a képzelet
e hármas úton a Hitre rátalálsz
termése Jézusi Szeretet Kalász
e hármas útból ha egyet is tagadsz
igazságod hamis lesz – malaszt
a visszaút nehéz
első lépésként a felismerés
hogy igazságod merő tévedés...

ha az ember kilép önmagából
felfeszül gyengesége keresztjére
menekül önsajnálatba
menekül tehetetlensége
szégyenébe
a kör bezárul
bilincsként fogja egyre szorosabban
mígnem a fulladás előtti pillanatban
ISTEN szelíden megszólítja
gyengeséged bilincset szétfeszítve
legyen erőd visszatalálni
önmagadba! –
ott rám találhatsz újra

megtanultam már a hallgatást
a némaságot és a csöndet
már tudom Isten drága gyöngye
szememből hulló minden könnycsepp
megtapasztaltam már minden tévutat
már ködfelhőn át látom magamat
és már tudom – lelkemmel érzem –
a bennem élő örök szellemi lényem

Isten tenyerén írom a verset
Isten tenyerén rajzol a gyermek
Isten tenyerén játszik elmélyülten
hazug időn kívül részegülten
osztatlan Szent Idő
Isten tenyerén létezésem

FÉNYCSÖPPEK

Neked mondom el most is
ha bármi fáj – Anyám

a szeretet több az életnél

egyre nősz ahogy távolodsz

reszketnek az éjszakák
várják a felderengő hajnalt

értelemmel csak a dolgok
felszíne érhető el
érzelemmel a lényege

csak a bizonytalan ember
aláz meg másokat
aki bizonyosságot nyert
alázatos

a reménytelenség a remény
lassú de biztos gyilkosa

vannak percek amikor az ember
legyőzhetetlen és hatalmas
vannak percek amik
időtlenne válnak az időben
mert többek önmaguknál

* * *

a lélek az egyetlen valóság
káprázat minden egyéb

* * *

legfőbb érték – a mérték

* * *

a szerzés öröme csak a testé
az adás örömében ott a lélek

* * *

a lélek óceán
csillagos ég a szellem
szabad és végtelen
szükség nem köti gúzsba

* * *

gondolataim tettekké kövesülnek

* * *

emlékezz a jövődre!

* * *

káprázatok között
vigyorogva járunk
magunkból elveszetten
ez a valóságunk

ne add fel, küzdj a fényért!
és belső egeden fölragyog a Nap

a Mestert bárhol keresed – hiába
megtalálni csak magadban tudod
tükrösszobádban káprázataid közt
Ő ott áll és őriz láthatatlanul
vár türelmesen míg tükreidtől
sorra el nem fordulsz

a szolgálalkú hűsége
hítlenség önmagához

a rossz kapcsolat lehúz
a jó kapcsolat értékesebbé tesz

a tegnap tévedése a ma igazsága
a ma igazsága a holnap tévedése
a tegnap igazsága a ma tévedése
a ma tévedése a holnap igazsága

ha úgy tekintesz rám ahogy magadra
s én ha tükrömre – rád úgy nevetek
megismertük egymást?
elértél
elértelek

* * *

rezonancia
amikor a Nagy Zenész
láthatatlan hangszerének hangja
a néma csöndben bennem felzizeg

* * *

próféciaik között
vakon és süketen
csörtetünk a szakadék felé
végül röpülésünk is csak
zuhanás

* * *

tombol a léleksilányság vírusa
emésztí holtlelkűvé áldozatait
médiák talmi rítusa
klónozza üres sztárjait

* * *

céljaid
tájékozódási pontok
utadon

* * *

nem az a lényeg
hogy igazad legyen
a lényeg az
te legyél igaz

a közöny az idegenkedés rokona
az elnézés – a szereteté

szabadságom a kozmosz fegyelme

csak úgy működhetsz minden síkodon
ha felülemel a napokon
hitben megújult szellemed
egész csak Jézusban lehetsz

Istenemberek! Emberistenek!
szellemükben Jézust hordozók!
kevés van belőlük egyre kevesebb
dózsöl a szapora-szülő ördög!

a fény teremti meg az árnyakat
de a fény az mi elúzi azokat

OA-tól AO-ig
bölcstől bölcs Ő-ig
ez minden amit itt elérhetsz

a mag a holnap virágát őrzi
a virág a holnap gyümölcsét
dajkálja szirmai közt
a gyümölcs már hordja magában
a holnapi magot – érleli új életre

* * *

csak az ember pusztít szüntelen
ördögjáték az értelem

* * *

ha múltadat nem vallod be
jövőd sincs – hogy lehetne!

* * *

beleragadt az ember a saját mocsarába!
ez a dráma az új évezred
kezdetének valós valósága

* * *

mindent mértékkel
hogy mérhesd értékkel!

* * *

fehéren virágzik a semmi

* * *

macskatalpakon osonnak az árnyak

* * *

tébolyult hogy tehetted
hogy magadat visszavetted
magadtól is...
a vonat nem állt meg
most sem állt meg...

csak annyi kenyérem legyen
hogy kettétörhessem

jó kapcsolat csak az lehet
amelyben két független ember
megengedheti magának
az egymástól függés
szabadságát

alázatomat hagyjátok meg
legalább azt tiszteljétek
ha már embernek lenni szégyen!

e fénymagocska itt legbelül
bennem rezgő éltető erő
minden történésem lényege
e fénymagocska – ami én vagyok

jól él Orpheusz Ithakánkban
édes az álma
nem hallja horkolását

hosszú az út önvalódig
ha visszafordulsz
– nyugodj bele –
csak csárdást járhatsz

itt vannak jönnek
az Apokalipszis lovai
pocsolyaférgek patáik alatt

utazom rezgek
villanó fényszálacskák mutatnak
irányt a végtelenbe
visszanézek levetett gönceimre
s elrémülök otthagytott egómtól

a humor nem tűr érzelmeket
a humor racionális öröm

kavicsok arcába rejtőzött
keménységed ne törjön meg!
kitaszítottságodat felvállalva
tisztá szavakban létezz ezután is!

humuszos földben szebben zöldül a fa
de kövek alatt mélyebbre fut le a gyökér

a szorongás a hitetlenség lelki tünete

belenéztem az iraki tükörbe
és ötvenhat nézett vissza rám

aki valóban lát – az nem fél látni

a terrorizmus a szegények háborúja
a háború a gazdagok terrorizmusa

hamis hangoktól süketül a fül

minden csalás megfekszi a lelket
minden csalás a csalóra üt vissza

Uramisten! de nehéz
a koponya huzataiba
a szemeket visszafordítani!

már elmaradoznak árulóim is
lassan megérkezem

napfényben tántorgó
vak Apolló lesz a világ
ha kivész belőle
az Ember

jó anya a szerencse
ma elkerül
de holnap téged ölel meg
csak légy türelmes
a szerencse igaz
csak a hazug mosolyog szüntelen

zászlót bont majd egy új nemzedék
törölni apáik szégyenét
ez ősország minden nemzetét
egységbe hívja –
gyújtani égi fényt

élj gondolataid színvonalán!
– különben színvonalad szintjére süllyedsz

ki érti meg –
az udvar bezárt négyszögében
egyre lassúdba pattogó labda
félelmét – a vízszintestől?

naponta belehalok az ébredésbe

csönd van
úttalanság
süppedő homok
nyugalma

az ezredforduló petárdás szilvesztere
két század botránya közötti ördög-kacagás
a pénzimádat testvérgyűlölete
és a szeretetnek álcázott közöny
közötti pillanat fényrobbanásos vacogása

a sötétség csupán árnyéka a fénynek
nyisd meg szellemed
és az árnyékot fénné érleled

ne félj az éjszakától!
ha szellemed szabad
fénné válik minden pillanat

testi szerveink nagy része páros
a gyomor a szív az agy magányos
az emésztés – a földi kellem –
a szeretet és a szellem
hármasság gyökerű szabadságod

könyveld csak a napokat!
tartozik és követel
melyik oszlop a hosszabb?
az életed így fut el

Noé! beengedsz a bárkádba?
a vízumomat elmosta az özönvíz

a költő legnagyobb büntetése
hogy emberben él

mennyi vámpír
kedves arcú nők és férfiak
ha nem vigyázol
véred erővé bennük válik

harácsoltsz vagyonoddal járhatasz
örömtáncot
a szegényeket megalázhatsz
érzéketlenül elhúzódozva szívvel
mehetsz a halálba
az ördög nyakadra hurkot így dobott

csomagold csak a végső utazásra
gyömöszöld tele kincseiddel
minden csomagod!
a vámnap úgyis elveszik tőled

rációd börtönőröd
túszként tartja fogva szellemed

menekülj az egyformák közül!
kilóg a fejed – lenyesik

megszüntetni semmit nem lehet
csak megoldani...

nem magánvállalkozás ez az élet
sokan játsszuk a színdarabot
és sorsunk mindazok sorsa is
akikkel e színpadon megütközünk

jobb világot szeretnél?
te legyél jobb!
jobb világot csak
jobb emberek teremthetnek
fordítva a dolog nem működik

a valóság is András-kereszt
az anyagi és lélekerők metszéspontja

magasság-mélység Ég-Föld
csak nézőpont viszonya a térhez

az embert ne sorsa szerint ítéld meg!
azt nézd hogyan küzdött meg vele
– mert ez a lényege

kezünknek higgyünk legalább
ha már nem hiszünk semmiben
– hangtalanul beszélő ujjainknak

a saját filozófiádba nem haraphatsz bele

sápadt arcodon ki látja meg
ha sírsz – a mosolyt
ha nevetsz – a könnyeket

legyél mosolygó üde rózsza
mosollyal rejtse el könnyedet
ha megtanultál hazudni mosolyogva
tépd ki világölelő szívedet

egy kis embertársadalmat!
szemben a politikusok társadalmával!

életem elpattant villanyégő
mit be sem csavartak áramkörbe
kiégett anélkül hogy égne
sötét és hideg az éj...

azt mondod nincs választásod?
fantáziád nincs!
fantáziád választásaid lehetősége

* * *

magadat védeni hogy tudod
vonzásától a semminek?

* * *

szike a fény
e sterilizált műtőben
nincs érzéstelenítés
nincs altatás...

* * *

menj csak!
minden elfutó lépéseddel
felém távolodsz
mert bárhová rohansz
csak körbe futsz

* * *

télre ítéltet teszem a dolgom!
temetem szavamat hó alatti csöndbe
megtartó növesztő időtlenségbe

* * *

csontod tested lehet nyomorék
ha lelked ép – lehetsz boldog
ha tested ép de lelked nyomorék
csak boldogtalan

* * *

ne álmodd tovább az embert
Teremtő!
rémálom az

ne gyűlöld aki megalázott
ne hibáztasd aki becsapott
te vagy aki közeledbe engedted őket

hazug a relatív idő,
félelmeidet szövi csupán
egyre sűrűbbre

minden divat a látszat dicsőisége
örökkévalósága nincs – csak enyészete

csak akik emlékeznek
léphetnek tovább
akik megtagadják a múltat
ismételni kényszerülnek azt

tetteiddel ha tagadod
szavakkal kár bizonygatnod
Istenember létezésedet

szépen siratni csak a szívből lehet
szépen sírni – csak a lélekből

* * *

ne álmodozz!
figyelmes légy éber és óvatos!
hogy a jelen a tiéd lehessen
abban keresd a pillanatot!

* * *

minél egyszerűbb egy kérdés
annál fontosabb

* * *

úgy őrizd magadat
hogy megőrizhesselek!
úgy őrzöm magamat
hogy megőrizhess...

* * *

a születés pillanata
az indulásé újra
Jákob létrájának
legalsó fokán

* * *

kezem kezedben...
védtelen gyermekek állhatnak így
felmagasodva és elveszetten

* * *

a kacagás lelki kocogás

élj meg minden apró örömet
tápláld velük lelkedet!
de tudd: a százszor megélt örömök
mulandók! – csak a boldogság örök

a kelő Nap hajnalonként
ha rám kacag
melegében felolvadok
fényébe mártom arcomat

fejtsd fel a kozmoszt!
mi marad?
– igazságdarabok a valóság
pengéje alatt

csak a gyenge magyaráz
hallgat az erős

kihez szólsz
ha magadban beszélsz?

önnön árnyékába hull minden éjszaka
– míg ki nem menti onnan a fény

bolond vándor!
hiába bolyongsz
sötét fák között
bukdosva egyedül
– mert elhagynak a fák is

derű és türelem – ez a kegyelem

magamhoz hűségesen
lettem
világhoz hűtlen bohóc

ha eltemeted magadban a gyermeket
teljes értékű felnőtt nem leszel soha

jelenünket álmodhatjuk végtelennek

Istenem ölelj meg engem!
Segíts hogy ölelésedet
Visszaöleljem!

beteg a Föld
testén
ember nevű ártalmas férgek
nyüzsögnek
kiket kivetett az ég is
Isteneknek képzelik magukat mégis

házamat jegeddel befedted
ha jön majd egyszer nyári napsütés
tetőtlenek lesznek a falak
de fölénk kupolát sző majd
fényéből a Nap

ne gyere többé álom!
kalács-babáidat nem találom
– ébredéskor elveszed őket tőlem

minden percben ott a végtelen idő
és a végtelenben a perc a Pillanat

közönyből kényelemből
önzésből félelemből
raktunk falat
tévedésekből fölé tetőt
méltatlan helyzetünket
így szültük meg –
most ölelésében vergődve
sem röpdülni sem zuhanni
nem tudunk már

aki tudja hogy nem tud semmit
valamit megsejtett már
sejtése vágy lesz
s mit rációval el nem érhetett
belső egén ha a fény felragyog
meglátja majd a képeket
s nyitni képes jelentésüket

* * *

embernek születtem
kötöz az anyag
embernek születtem
szellemem szabad
és bár az anyag kötöz
a szellem szárnyra kap

SZÁMVETÉS

magamról mit mondhatnék?

*miközben írtam
miközben sírtam és nevettem
elszállt az élet fölöttem –
emlékeimben és tenyeremben
összegyűjtögetett kavicsaim
napok percek fények örömök
kínok könnyek – az életem*

*két tenyerembe fogva most
felmutatom – válogassatok!
minden vers egy kavics belőlem
minden szó minden kép
minden gondolat én vagyok
egyszerre töredék – egyszerre egész*

*testem már súlyos fáradt megkopott
de lelkem vágyik még ma is
fölfejteti a csöndet
szívveréseit meghallani
kihangosítani dobbanásait
fölfejteti a fényt
meglátni színeit
a formálódó képeket
s belső egemről kivetíteni
időtlen hullámozásait*

*ez a dolgom – ez az életem
a többi történés – történelem*

*értelme van-e? – nem kérdezem
szemlélődöm figyelek révedezem
– teszem a dolgom utamhoz hűségesen*

Tartalom

CSILLAGMEZSGYÉKEN JÁROK

ÉJSZAKÁNKÉNT	7
csillagmezsgyéken járok éjszakánként	8

HANGVILLAJAJ 9

a vers születése	10
felírtalak	10
vágy	11
ki ismeri a szerelmet?	11
ősz hangulat	12
Dávid imája	14
egy szál orchideához	14
megkettőzve – megháromszorozva	15
fényképeket nézegetve	16
a Tétlen Idő	17
a fatornyos ház	18
kavicsmuzsika	20
nem tudok beszélni	21
párbeszéd magammal	22
kápolna volt	23
szárnyakat adtam	24
zümögés	25
késő vágy	26

JEGES IDŐ 29

szétszakadnak sávosan a fények	30
--	----

válasz	31
egy szerkesztőhöz	32
a láda pillanat csak	33
jeges idő	37
hamu és parázs	38
a sírás nyugalma	39
az ember is csak állat	41
válaszok gonoszságodra	43
fut az élet	47
 KIMONDHATATLAN	 57
kimondhatatlanul	58
érted perlekedő	58
anyám apám ördögi körbe zárva	60
tanítások	61
lányomnak	62
a Koronás Koldus	63
Németh Géza képei alá	64
öregasszony – édesanyám	65
ANYA	67
öcsémnek	69
készülődés	69
levélféle neked Erzsike – vagy ahogy szólítottalak – ZSé	 70
hívj!	74
gyémántlakodalom	75
kilenc éve	76
egy szál virág anyámnak	78
koszorú helyett	79
József Attila ezt akartad!?	81
rejtőzz bolond!	83

MAGYAR ELÉGIA	85
1956–2002	86
magyar rulett	86
magyar elégia	88
tizenhárom kérdés a magyarság fekete dobozából	90
földröttünk új koronánk	92
bíztató	93
magyar ima	93
márciusi üzenet	94
fényt és holnapot!	96
embertenyerbe-embertenyeret	98
 NEM MENEKÜLHETEK	103
nem menekülhetek	104
 HAJNALODIK	109
szeretetközösségben	110
Szent Korona csillaga	110
zsoltár	112
utunkat kell megtalálnunk újra	113
hajnalodik	115
kiáltás	116
nézd nemzetedet Uram!	117
fohász	119
óhaj	119
a FÖLD dühe	120
 MÁR TIÉD A KINCS	121
már tiéd a KINCS	122
valóságos játék	122

tudod-e?	123
hálaadó zsoltár	124
FÉNYCSÖPPEK	127
számvetés	149

Szerzőink minden korosztályt képviselnek,
a szárnypróbálgató gimnazistától a bölcs,
nagy élettapasztalattal és jó íráskészséggel megáldott
idős emberekig.

Kiadónk nem vállalja aktuálpolitikai írások
megjelentetését, sem horror, szex, pornó, pletyka
jellegű kiadványok publikálását.

KIADÓI PROFILUNK:

- ♦ verseskönyvek
- ♦ elbeszélés-kötetek
 - ♦ regények
- ♦ aforizmagyűjtemények
- ♦ bölcséleti munkák
- ♦ tanulmánykötetek
- ♦ világháborús naplók
 - ♦ memoárkötetek
 - ♦ igényes lektúrák
 - ♦ családkönyvek
 - ♦ útinaplók
 - ♦ jegyzetek
 - ♦ elmélkedések
- ♦ gyermekvers-kötetek
 - ♦ mesekönyvek

Kiadónkhoz eljuttatott kéziratára válaszolunk.

Kérjük szíveskedjen kísérőlevélben jelezni, hogy
rendelkezik kézírata eredeti példányával.

© Németh Gabriella, 2007

Accordia kiadványszám: 301

Tájékozódás könyveinkről a kiadó honlapján:
www.accordiakiado.hu

Megrendelés a kiadótól, valamint a Sunbookstól
www.sunbooks.hu

ACCORDIA KIADÓ

Alapítás éve: 1998

1132 Budapest, Visegrádi u. 47.
(Alfa irodaház – bejárat: Victor Hugo u. 11–15.)
Telefon: (06-1) 320-2280,
(06-30) 212-0996, fax: (06-1) 239-2330
e-mail: balazskiado@citromail.hu

FELELŐS KIADÓ: dr. Balázs Tibor ügyvezető igazgató
FELELŐS SZERKESZTŐ: Bárány Melinda

Készült az ETO-Print Nyomdaipari Kft.-ben
Felelős vezető: Balogh Mihály ügyvezető igazgató

ISBN 978 963 8341 89 1

ki érti meg -
az udvar bezárt négyszögében
egyre lassúdba pattogó labda
félelmét - a vízszintestől?

Németh Gabriella verseiben a szubjektum létélményei és a közösség létélményei az etikum kategorikus imperatívuszának jegyében találkoznak. Költői életérzéseit mindig a szépség csodája motiválja, a kötetcímmé is emelt, magasztos fényszimbolika, amit legkifejezőbben ő maga a következőképpen fogalmaz meg:

"Oltalmam feldíszítem
félig nyílt szivárvánnyal
lezuhanó fénytől villámos csodával"

A legtöbbre: az élet teljességének költői kifejeződéseire törekszik... A szerelem, a család, a lélekrezdülések a maguk sajátosan átszpiritualizált sugallataival jelennek meg e könyvben, a képíleg is elevenen lüktető aforisztikus bölcsességek mélyen elgondolkodtatnak...

A közösségi gondolat: a magyarságtudat Isten örök szeretetének fényében ragyog föl Németh Gabriella verseiben.

Mélyenszántó gondolatai azt is bizonyítják, hogy a küldetéses költő szerepe nem anakronisztikus: az alkotó szellem kötelessége marad élő hagyományaink átörökítése...

Dr. Balázs Tibor